

24 Reinkarnáció

(kb.1998)

24.1 Érvék és szempontok a reinkarnáció szükségessége mellett

Bevezetés

A Föld nyugati féltekén sokan úgy gondolkodnak, hogy a reinkarnáció tudomásulvétele jobbára a keleti emberek gondolkodásába illeszkedő, de semmiképp sem bizonyítható. A keresztények világán belül pedig egyenesen visszatetszőnek tűnik ez a felfogás, hiszen 1500 éven keresztül csupán egyetlen földi életünkről tanultunk, hallottunk. A túlvilágra csak a jutalmazás-büntetés maradt. Ott is két állapot véglegesülten, egy pedig átmeneti jelleggel.

Ha napjainkban azt tapasztaljuk, hogy a kereszténységen belül is sokan és egyre többen fogadják el valóságnak a reinkarnációk sorát, akkor pedig hajlamosak vagyunk ezt olyan szimpátia kérdésként kezelni. „Elfogadja, mert neki ez szimpatikus” - mondjuk. Ebben burkoltan arra gondolunk, hogy ez egyáltalán nem bizonyítható, még kevésbé szükségszerű. Akik mégis hisznek benne, azokra pedig legyintve azt mondjuk: Ez a hobbyjuk!

Eszünkbe se jut, hogy eme fordul, ha nem is az Isten léte, de mindenképpen az Isten szeretet-volta. Már amilyenek Jézus bemutatta Atyánkat. Akik nem hisznek a reinkarnációban, azok nem tudnak választ adni egy sereg olyan kérdésre, amelyek pedig kikezdi Isten szeretet-természetét. Sok Istentől elforduló ember az ilyen megválaszolatlan kérdéseken botránkozva lett hitetlenné.

Mik ezek a botránkoztató, Istent önkényes személyválogatással illető és szeretetlennek mutató tények?

Mielőtt felsorolnánk néhányat ezek közül, előbb határozzuk meg, mi is a reinkarnáció?

A reinkarnációk tényét elfogadók hisznek az ember préegzisztens létezésében, vagyis abban, hogy az ember szelleme már a fogantatása előtt létezett a szellemi létmódban. Ott bukott el, vagyis fordult el Istentől, és ezáltal személyisége dezorganizálódott. Közben a szeretet törvény valósítását megszüntetve életében, egyre mélyebben öltözött bele az át nem látszó sűrű anyagba. Az Istentől elfordultság, tehát a kárhozottság állapotából Isten a bukottakat is kimenteni akarja, hiszen az Isten szeretet-természete soha nem szűnhet meg. Még azokat a teremtményeit is szereti, akik tőle elfordultak. Isten eredetileg teremtett szellemvilágát a bukottak által létrehozott anyagi káoszról úgy menti ki, hogy előbb egy újabb teremtő aktussal a káoszt Kozmoszá rendezte, s a Kozmoszon belül létrehozta azokat az embertesteket, amelyekbe a bukott szellemeket behelyezhette, hogy az ilyen megtestesített vagyis inkarnálódott bukott szellemek az egyes életek során, tehát haláluk után megismételt testet-öltések útján bár lassan, de egyre inkább visszakapaszkodhassanak bukásuk előtti létszintjükre. Majd onnan - már inkarnációk nélkül - egyre tovább a saját tökéletesedésük maximumáig, az Isten Országába betagozódásukig.

Ezek után soroljunk fel most néhányat a botránkoztató tényekből.

Ha nem volna préegzisztencia és reinkarnáció, akkor nagyon botránkoznánk azon, hogy a Szeretet-Isten

1. miért szünteti be szeretetét a tőle eltávolodottakkal szemben? Miért létesített örök kárhozatot?
2. miért teremt lelket nyomorék testekbe? Miért teremt lelket egy megerőszkolt nő magzatába? Hiszen ezekkel a ténykedéseivel a megszületett gyermek sorsa, starthelyzete rendkívül egyenlőtlen. Ő pedig jogosan lenne nevezhető szeszélyesnek,

személyválogatónak, igazságtalannak. Nem Szeretet-Isten lenne, hanem kifejezetten igazságtalan Isten.

3. miért ad az egyes embereknek nagyon-nagyon különböző kifutási területeket egyenlőtlen esélyekkel?
4. miért szenvednek a jók, és miért élvezhetik az anyagi javakat, a jólétet, a gazdagságot a különböző mértékben gonoszok?
5. ha az ember is a szeretetre van teremtve, akkor miért van a Földön többségben a szeretet-ellenes élet: a bűn, a gonoszság?
6. igazságos-e, hogy a jó korán hal meg és szenvedve, a gonosz meg sokáig él kevés szenvedéssel?

Folytathatnánk. Hitetlenek vagy hitelenné váltak gyakran támadnak ránk ilyen kérdésekkel. Hagyományos, reinkarnáció nélküli teológiánkkal igazán nem tudjuk nekik megmutatni az Isten „becsületét”.

Bevezetésünk után most vegyünk sorra meggondolásainkat a reinkarnáció szükségessége mellett.

24.1.1 Elméleti megfontolások

24.1.1.1 Isten a saját képére, tehát a szellemi létmódban teremtett.

Nem lehet csodálkozni azon, hogy minket meghatároz anyagba bukott léthelyzetünk. Ne felejtjük azonban, hogy nem ez a kiindulási létállapot. Isten alapvetően szellemi létező, nem található meg benne a mi drasztikus és áthatolhatatlan-átláthatatlan sűrű anyagunk. Hiszen ez a szellemi létezés mozgékonyságának, átláthatóságának legnagyobb korlátozása. Amikor Isten a teremtésbe árad, akkor kiterjeszteni akarja erejét, nem korlátok közé szorítani. A szellemi létezés olyan felszabadult létezés és olyan tüneményes mozgékonyság, hogy csak eme a szinten kívánhatott partnereket létrehozni, nem pedig abban a bezártságban, amiben mi most létezőnk. Igaz, hogy szellemeket teremtő kisugárzása egyéniség-csírákat hozott létre, akikben a tökéletesség még csak a kibontakozás hajnalát jelentő magocskákban volt jelen, de ezek a csírák éppen az egyre teljesebb találkozásokban borultak virágba. Tehát a találkozásokat egymással és Teremtőjükkel éppen hogy segíteni kellett, nem pedig korlátozni. Az állandó, sokcsatornás találkozások egyre áttekinthetőbb egységekbe, közösségekbe rendezte őket. Isten teremtményeinek szellemvilágában a transzparencia /átlátszóság/ volt a természetes, nem az egymástól elszigeteltség vagy elzártság. Szerencsére még senki nem találta fel azt a sűrű anyagot, amely teljesen elzárta volna őket egymástól és Istentől.

24.1.1.2 Tapasztalati anyagunk a szellemi létben történt bukás következménye. A bűn eredménye: káosz.

Amíg a teremtett szellemek rajta maradtak az Isten kijelölt törvénypályáján, addig a szellemek világa átlátszó és áthatolható volt. A gondolatátvétel a szellemtestvérektől erőlködés nélkül történhetett. A kapcsolatba-lépés és közösség-alkotás érzelmi vonzalmak alapján jöhetett létre. Az adás kölcsönössége annyira egyetemes volt, hogy az ebből adódó szimmetria az egész teremtett mindenséget egyensúlyban tartotta, és átlátszóvá tette. Tehát bárki bárkivel közösségi kapcsolatba léphetett, nem volt közöttük fedés, takarás. Mindenki megosztotta a másikkal tudását, élményanyagát, kapcsolattapasztalatát, teremtő kreativitását anélkül, hogy egyéniségét föl kellett volna ezért áldoznia.

Ez az egyetemes állapot csak addig tartott, amíg meg nem indult a kezdeményező és elcsábított szellemek bukása, vagyis Isten törvénypályájáról letérése. Egyszerűsítve így is fogalmazhatnánk: megszüntették az adás szimmetriáját.

Azok, akik beszüntették az adást, akik csak elfogadtak vagy elvettek, azok saját léttartományukat kezdték besűriteni, egyre áthatolhatatlanabbá tenni. Mivel mindezt csupán mérhetetlen önérvényesítő szándékkal, önzéssel és nagyravágyással tették, de átfogó koncepció és szolgáló alázat nélkül, ezért ez a létsűrűsödés kaotikus tendenciája létrehozta a káoszt, az össze nem rendezett sűrű anyagot.

24.1.1.3 A Szeretet-Isten a bukottakat se szűnt meg szeretni.

A szabadsággal lehet élni és visszaélni. A Teremtő szeretete azonban alkalmat ad minden változat kipróbálására. Mi nyomban haragszunk a másként gondolkodókra és másként cselekvőkre. Isten azonban soha nem szünetelő szeretet sugárzásával azokat is körülöleli, akik éppen az általunk helytelenített változatot próbálják ki. Hiszen a kipróbálás előtt legfeljebb hallottak a törvénytálya elhagyásának rosszaságáról, boldogságot hosszú távon megtorpedózásáról, de tapasztalatok híján ez merő teória volt számukra. A gyerekek is hiába mondja mamája, hogy ne fogd meg a forró kályhát. Amíg meg nem égeti kezét, addig alig tud valamit a szabály semmibevevésének rosszaságáról.

A szabadság a szellemek bukásakor úgy értelmezhető, hogy a teremtő Isten lehetővé teszi az általa nem boldogítónak tartott lehetőségek kipróbálását is. A szakadék mélyére zuhant vad síelő maga fog kiáltani szabadító és szabadulás után. Isten pedig épp azon gondolkodik meg nem szűnő és sértődésmentes szeretetében, hogyan is szabadíthatja ki a bukottakat már felismert rossz helyzetükből, miközben továbbra se sérti szabadságukat.

24.1.1.4 A második teremtés a bukottak által létrehozott létsűrűsödés káoszt Kozmosszá rendezte.

Isten csak a saját képmására teremtett, tehát szellemi létsíkon teremtett. Eszébe nem volt sűrű anyagot teremteni. Ha azonban a bukottak mégis „legyártották” azt az anyagot, melyben tehetetlenkedve „fuldokoltak”, akkor most olyan módon kell segíteni rajtuk, hogy ezt a maguk teremtette káoszt használható, tehát funkcionáló közeggé kell rendezni, melyben már valamilyen - bár alacsony szintű - életfunkciók a szellemek számára is létrejönnek.

Ezzel a feladattal bízta meg valamelyik igen hatalmas szellemét, aki az Atya törvényútján járva rengeteg energiát gyűjtött össze. Létrehozta a maga hatalmas energia-napját. A nevét nem ismerjük. Pál szeretné ezt a feladatot Jézusra ruházni. Jobb, ha mi csak a káoszt Kozmosszá rendező Szellemről beszélünk. Ez az átrendezés, ez a Kozmoszt teremtés, ez az úgynevezett második teremtés. Mélyebb átgondolások nélkül is be tudjuk látni, hogy a végrehajtó Szellemnek mennyi korláttal kellett megküzdenie. Hiszen egy összekuszált léttartományt kellett „kisimítania” és viszonylagosan funkcionálóvá tennie. Ez azonban az anyag bűnös keletkezése miatt csak nagyon töredékesen sikerülhetett. Ezt az új léttartományt, a bukottak által létrehozott sűrű anyagot már nem jellemezhetette az egyetemes léttörvény, az adás, hanem erre már a vevés erőszakos ismérvei a jellemzőek.

Mielőtt a bukott szellemek behelyezhetők lettek volna a biológiai szinten egyre komplexebb anyagstruktúrákba, már akkor és ott tapasztalhatók egy nem Istentől indított magatartás megnyilvánulásai. Alacsonyabb rendű létezők esetében is saját létük fenntartásához mások elpusztítása szükséges. Hasonlással élve: Míg a hajón minden utas megkapta a maga élelmiszer adagját, addig a hajótörés után az Óceán egy elhagyott szigetén már csak egymást egyenként felfalva lehettek túlélők.

Nagyon sokan eme nem isteni törvények érvényesülése miatt jutnak el Isten tagadásáig. Ezért kell nagyon értenünk, hogy az Isten-teremtette szellemvilágban nem voltak ilyen más energiamezejét elraboló megoldások - a bűnbeesés előtt. Az anyag nemcsak létében, de funkcionális mivoltában is eleve eltér Isten adás-törvényétől, a szeretettől. A szellemvilág is teremtményekből áll. Azok is relatív létezők. Mégis az Isten adástörvényének síkján élnek. Relatív voltukból egyáltalán nem következik, hogy Isten törvényeivel ellentétes módon éljenek. Ez csak a bukott szellemekre, és bukásuk következményére: az anyagra érvényes. Ha valaki tudományos alapossággal föltérképezné az élőlények öfenntartását mások élete árán, hamar rájöhetne, hogy ez az anyagvilág nem Isten eredeti szándékából jött létre.

Sem Isten, sem a második teremtést végző Kozmoszt teremtő Szellem nem vádolható az anyagvilág rosszaságáért. Hiszen ez a bűn, illetve bűnök következménye. A káosz Kozmosszá rendezése éppen azt teszi lehetővé, hogy a bukott szellemek visszakapaszkodása eme erősen rongálódott, de feljavított léttartományban elkezdődjék és folytatódjék. Már az is látható, hogy az itteni nehéz áttekinthetőség miatt a bukottak

tökéletességre jutása nagyon neheme történhet. Ezért is van szükség annyi újratestetöltésre.

24.1.1.5 A kozmoszá rendezett anyagban valósulhatott meg a kegyelem rendje: a dezorganizálódott személyiség újra felépülése.

Gondoljuk csak át! Isten nem mono-pólusokat teremtett, hanem duálokat. Talán ebből visszakövetkeztetve érthetjük meg, hogy ha saját képmására teremtett, ez nemcsak a szellemi mivolta vonatkozik, nemcsak a szellem uralmára a minden létsíkon meglévő anyagi elem, a szellemet más szellemek számára láthatóvá tevő anyagi öltözet felett, hanem a dualításra is. Így érthetjük meg, hogy a totálisan egységes Isten egyetlensége is duál-mivolttal rendelkezik. Egyszerre Atya és Anya. Kezdeményező és Befogadó. Az általunk gondolt Szentháromság helyett Szent Dualitás. De olyan szorosan egy ez a Dualitás, hogy nem is szétválasztható. A teremtett szellemeknél se választható szét addig, amíg rajta maradnak a Duálisan funkcionáló Egy-Isten törvényútján. Mihelyt azonban elbuktak, mihelyt a duál-párokat eggyé fonó szeretet-adást megszüntették, duálkapcsolatuk előbb meglazult, majd teljesen szétszakadt. A bukott szellemek tehát felrobbantva saját duális egységüket, mono-pólusokká degradálódtak.

Tulajdonképpen a Kozmosz anyagába helyezett személyiségükben kettészakadt mono-pólus szellemek állandóan párjukat keresik. Itt, a sűrű anyagban ez a szexuális vonzódásra alapozódik, és a testi egyesülés élménycsúcsán: a gyönyörben emlékezteti őket valaha meglévő teljes egységükre. Ez az egység csak sok-sok próbálkozás, az inkarnációk során a meg nem talált duál-pár egyre intenzívebb keresése révén majd az anyagot elhagyó lelki-szellemi síkon fog megtörténni a tisztulás során és a rengeteg begyűjtött pozitív és negatív tapasztalat révén.

A tapasztalati anyag alap-részecskéi szinte kiáltanak erről a dualitásról, az egymás nélkül létezni nem tudásról. Már a pozitív és negatív elektromos töltések is futnak az ellentétes párjuk után. Még nyilvánvalóbb a mágneses dipólok elszakíthatatlansága. Mintha csak kigúnyolnák őket vizsgáló tudós gazdáikat, hogy az élet csak dipólokban, tehát dualításban természetes.

Egyedül a gravitáció, a tömegvonzás mutat kivételt e téren. Hiszen ott mindig csak egyirányú tömegvonzás létezik, taszítás nem. Tehát nem is jöhet létre egyensúly, hanem ha nincs egyéb korlát, akkor a tömegek olyan hatalmas mono-pólust hoznak létre, amely összeroppan egy fekete lyukban. Igaz, ez a kóros állapot is létrehozza a maga duálját, a fehér lyukat, ahonnan viszont az újabb anyagteremtések indulnak ki. Mi eddig még csak az egyik oldalát látjuk e duálnak: a roppant anyagtömegek egy-pólusú összeroppanását a fekete lyukban. De ez a mono-pólussá torzított duál-létezés az általunk még nem tapasztalt, csak feltételezett másik oldalon anyag-felszabadulást, anyag-teremtést hoz létre a mono-pólus lebírhatatlan börtönéből.

E pontban még csak a duálok egymásra találásának egyetemes tapasztalatáról szoltunk. De a személyiségnek nemcsak dualitása szakadt szét a bukás során, hanem a formai rendezettség mellett tartalmi rendezettsége is felbomlott. Ezt átgondolva jobban megértjük, miért van szükség annyi különböző minőségű életre. Azért, mert az ott szerzett tapasztalatok különfélesége rakja össze apró elemekből a fölrobbant személyiséget. S mivel mi nem tudunk - éppen a bukásunk révén - egy átfogó aktusban teremteni, mint az Isten, ezért teszi számunkra lehetővé személyiségünk részletekben való felépítését az egyes inkarnációk különböző létállapotai és társadalmi helyzetei segítségével. A bukott szellem - átlátása hiánya miatt - csak arra képes, hogy az összetört cserépedény egyes darabjait a másikhoz ragassza. Mondjuk így: egy-egy inkarnáció csak a szomszédos cserépdarabok megtalálására és összeragasztására való. De ebből már azt is megérthetjük, hogy ez csak magasabb szellemek vezérlésével történhet. Akik átlátják a teljes „edényt”. A még össze nem tört. Ezért Mesterünk és a Karma Urai segítenek abban, hogy a hosszú személyiség-felépítési folyamat tervszerűen haladjon. Miközben mi háborgunk, hogy semmire sem emlékezünk, ők csak azt várják tőlünk, hogy felismerjük legalább két töredékünket, és azt össze-amalgámozzuk.

24.1.1.6 A szétbomlott személyiség fölépítése lassan történik: ismétlődő testetöltések során.

Egy dezorganizálódott személyiségtől nem lehet elvárni, hogy átfogóan lássa valamikori épségét, aztán bukásában darabokra hullását, majd a már elkezdett cserépdarab-összeragasztások hol-tartását. Erre a feladatra kapta mesterét.

Az látja teljes életútját egészen a teremtéstől a bukásokon át a mostani visszakapaszkodás fokozatáig. Ezért kellene nagyon figyelni mesterünkre, és jó kapcsolatba lépni vele. Ez az erőlködés vissza-szellemiesülést is jelent, hiszen ki kell fejlesztenünk az öt anyagi érzékszervünkön túli hét szellemi érzékszervünket is. Minél fejlettebb szintre jutott valaki, annál könnyebben megy ez neki.

Vagy irigyeljük, vagy leszóljuk a látnokokat, prófétákat, mégis igaz, hogy ők már a visszakapaszkodás, a személyiség-fejlődés magasabb fokán járnak - hacsak nem soha el nem bukott missziós szellemek.

Aki képes látni az előző életeket, főleg pedig azt, hogy melyik szellemi tartományból öltött most éppen testet az illető, az tapasztalhatja, hogy az alacsonyabb szintről megtestesülők sokkal többször ismétlik meddő inkarnációjukat, mint a magasabb szintről megtestesülők. Ugyanis az alacsonyabb szintről érkezők még kevés szellemi érzéküket fejlesztették ki, hiszen figyelmük még 99 %-ban az anyagra irányul.

Nem kell túl sok tapasztalat, inkább csak sok reális „bemérés” ahhoz, hogy észrevegyük, mily keveset fejlődik egy ember fiatalkori lelkes törekvéséhez képest felnőtt, vagy öregkori összehasonlításban. Legfeljebb tudásban gyarapodik, vagy technikai készségekben, de jellemében, belső tapasztalatokban ijesztően keveset. Ha ehhez hozzávesszük, hogy bukás előtti szellemi állapotában milyen magasán lehetett, akkor ne csodálkozzunk, hogy életről-életre ilyen lassan történik a szellemi újraintegrálódás.

24.1.1.7 A Jézus által is megfogalmazott tökéletesedési parancs /Mt 5,48/ célja a Mennyei Atya megközelítése.

Már célját tekintve is hosszúnak ígérkezik. Ráadásul a bukás után ez két részre oszlik:

1. testben visszakapaszkodni a testnélküli bukás helyére, kezdetére,
2. szellemi szinten tovább kapaszkodni az Isten Országáig: az Atya-partnerségig.

Mihelyt kellő komolysággal vesszük tudomásul Jézus tökéletesedési parancsát, s ugyanakkor figyelmünkkel végigkísérjük egy-egy ember egész életét, bizony meglepően kis előrelépéseket, kis eredményeket tudunk elkönyvelni. Nem is csoda. Hiszen egy egész életet alkalmasabb lenne egy iskolai osztályhoz hasonlítani, amely osztály elvégzésének határozott feladata, tehát speciális profilja van. Életszituációink, körülményeink, társadalmi beágyazódásunk, mind-mind egy tapasztalati sík „kitanulását” jelenti. Még hozzá nem annyira elméleti szinten kell megtanulnunk a feladatokat, hanem sokkal inkább a tapasztalatok, az átélések, az élmények szintjén. Eme a téren pedig egyetlen élet alatt nem kerülünk annyiféle tapasztalat birtokába, hogy az igényt tarthatna a teljesség jelzőre. Egy élet során sokan még falujukat sem hagyják el. Reinkarnációk során azonban leélhetünk nagyon különböző műfajú életeket. Egyszer, mint szegény indiai pára vagy kínai kuli, máskor arab sejk vagy nagytökés szindikátus-tag, ismét máskor szerzetes majd sokgyerekes testvér vagy szülő. Akár gyári munkás, akár hivatalnok, akár kutató vagy szociális gondozó. Mindig azon a szinten kell megcéloznunk a tökéletességet, ahová már eljutottunk. Ott kell kiteljesednünk. Természetesen sokszor rengeteg „osztályismétléssel” alakítva ki a teljességet azon a nívón. S ott elvégezve a feladatot, jöhetnek más területek. A magasabbak vagy csak más jellegűek. Jung professzor ezt úgy mondja, hogy személyiségünk más-más aspektusait építjük be énünkbe. Bizony, nagyon-nagyon lassan haladunk a teljesség felé.

Azt is vegyük észre, hogy amíg a fejlődés, a tökéletesedés úgy látszik, a Mindenség alaptörvénye, addig a bukás utáni állapotban ez két egymást követő szakaszra bomlik. Ha a szellemi teremtmények egy része el nem bukott volna, akkor is mindegyiknek fejlődnie kellett volna a teremtettség alaphelyzetétől egészen a totális Isten-partnerségig. Most is

ezt teszik az el nem bukottak. Csak azok természetesen már eme fejlődés során magas szintre jutottak. Ugyanakkor az elbukottak éppen itt a Földön /vagy más bolygókön/ építik föl a bukáskor széttöredezett személyiségüket. Fejlődésünknek tehát ez most az elsődleges szakasza. Az ismételt testet-öltések segítenek egységbe integrálni a széthullott személyiséget. Amikor ez megtörténik, akkor következik a fejlődés második szakasza. Ez már újra a szellemi szinten. Mondhatnánk úgy is: folytatjuk fejlődésünket ott, ahol a bukással azt félbeszakítottuk.

Ha képesek lennénk ennek az Univerzumnak sok-sok lakott bolygóját egyszerre áttekinteni, ahol tudniillik a bukott szellemek róják fejlődési szakaszukat bukottság előtti állapotuk eléréséig, akkor értenénk meg igazán Jézus Szavait, hogy léssen egy akol és egy pásztor. A bukottságok és visszatalálások megszámlálhatatlan színhelyéről és fokozatáról mindenki halad az Isten Országába egyetlen akoljába: az Atya-partnerség birodalmába.

Eme elméleti megfontolások után most inkább gyakorlati oldaláról közelítünk a reinkarnáció szükségességének, illetve igazolhatóságának belátásához.

24.1.2 Az egyre szaporodó klinikai halál tapasztalatok

Régen tetszhalálnak nevezték azt, amit ma klinikai halálnak mondunk. Nem mondom, tetszhalál is volt elegendő, de távolról sem olyan számos, mint az orvostudomány fejlődésével egyre gyakoribbá váló klinikai halálból felélesztések. Ráadásul az orvosi gyakorlat sokszor sportot űz abból, hogy valakit mindenáron felélesszenek a klinikai halálból. Szóval, rengeteg eset adódik. Csakhogy Moody: Élet az élet után c. könyvének megjelenése előtt, és az azt megelőző klinikai halálból visszatértek kikérdezése előtt, tehát 1978 előtt, a legtöbben nem mertek beszélni túlvilági élményeikről, mert a materialista világnézetű társadalom örülteknek minősítette őket. Ebből a szempontból rendkívül tanulságos elolvasni a villámsújtott ember: Dannion Brinkley kétszeri haláláról szóló beszámolóját 1975-ről, majd 14 év múlva 89-ből /Meváltott a Fény - 96.Édesvíz/. A többszörös gyilkos első alkalommal semmit sem tud felmutatni életéből, mint értéket, mégis megérzi az Isten-szeretet melegét, sőt küldetést kap visszatérésére, és egy sereg jövőben bekövetkező esemény tudását. 14 év alatt nemcsak sokat szenved, de kiteljesedik a szeretetben és mások felvilágosításában. Amikor előadást tart élményeiről, túlvilági tapasztalatairól, akkor derül ki, hogy a hallgatóság között hányan vannak, akik nem mertek beszámolni hasonló élményeikről, mert már az orvosok is elhallgattatták őket, rokonaik-ismerőseik csakúgy átmeneti elmezavarnak gondolták élményeiket.

Mióta módszeresen megindult az ez irányú kutatás, már milliós nagyságrendben tartanak számon számítógép memóriákban klinikai halál beszámolókat. Legalább öt dolgot érdemes érvelésünk alátámasztására figyelembe venni:

1. A világ távoli pontjain, egymásról mit sem tudva, a beszámolók hasonló jellegűek.

Azonos túlvilági elemeket tartalmaznak:

- látják a testileg nem látható másik teremben történeteket, - a testelhagyás után alagúton áthaladás,
- elhunyt szeretteikkel találkozás,
- találkozás a Fény-lénnyel,
- életfilm-lepergés és kiértékelés,
- nagyon jó közérzet - szenvedésmentesség,
- visszatérni nem akarás,
- betekintés előző életük vagy életeik el nem intézett szakaszaiba,
- világos látása annak, hogy tökéletesedésük inkarnációk szakaszosságában történik,
- a testbe visszatérés szívó hatása és kellemetlen fájdalma...

Ezek a nem befolyásolt és nem összehangolt beszámolók bizonyítják ezeknek objektív voltát.

2. Rendszerint azokba az életekbe látnak bele, melyeknek következményeit éppen most viselik. Nem egyszer ezekből akkori nyelvtudásuk fölelevenedik. Pl. Jankovich István

/Túléltem a halálomat/ esetében olasz és angol nyelvtudása jött elő, pedig ezeket jelen életében nem tanulta. Éppen ő utánajárt, és megtalálta Horvátországban előző életében levetett testének sírhelyét.

3. Mivel senki se akar visszajönni ebbe az életbe, még a gyilkosok sem, nyilvánvaló, hogy nem odaát, hanem ideát van a tisztulás helye. Rendszerint tudják, hogy éppen életük melyik hibájának kijavítása érdekében testesültek meg, sőt azt is, hogy ezt még többszöri megtestesülések után se hajtották végre.
4. Életfilm lepergésükben látják meg, hogy hol is tartanak szellemi fejlődésük: tisztulásuk terén, és azt is átélik, hogy milyen fájdalmakat vagy örömeket okoztak másoknak itt éppen elhanyagolt jelentőségű cselekedetükkel.
5. Némelyek azt is felismerik, hogy itteni gyógyíthatatlannak hitt betegségük melyik életük milyen rossz cselekedetének vagy elszenvedésének a következménye.

24.1.3 Regressziós hipnózisok vagy meditációk

Egy negyed százada /96. júliusában írom e sorokat/ a pszichológusok jelentős része, főleg azok, akik hagyományos módszereikkel nem tudták betegeiket meggyógyítani, de azok is, akik csupán bizonyítékokat kívántak szerezni az ismétlődő testet-öltésekre, szívesen alkalmazzák az úgynevezett regressziós /visszavezetési/ hipnózist. A hipnózis azon fajtáját, amelynek során nemcsak a kezelt személy jelen életében mennek vissza a traumát okozó, de már a tudattalanba eltemetett góciig, hanem visszavezetik őt előbb embrionális állapotába, majd az előtte tapasztalt köztes létbe, majd azt megelőző inkarnációkba. Ha terápiás célzattal teszik ezt, akkor éppen addig a pontig vezetik vissza betegüket, amely pont valamelyik életükben éppen jelen betegségük okát szolgáltatja. Ebből a szempontból igen tanulságos elolvasni Thorwald Dethlefsen-nek a müncheni egyetem pszichológia professzorának könyvét: „Az újjászületés élménye” címmel. Ő 76-ban írta, nálunk 96-ban adta ki a Magyar Könyvklub. Ő mind a terápiás, mind a reinkarnációt igazolni akaró hipnózisai során lehetővé tette, hogy mások ellenőrzésképpen megfigyeljék hipnózisait, melyek során a páciensek olykor hihetetlen szubjektív átélésekkel éltek át újra a már megélt élethelyzeteket századokkal vagy évezredekkel korábbi életszakaszaikban. Némelyikük produkálni tudta a már régen nem használt, pl. szanszkrit nyelvet vagy az óegyiptomi rituális táncokat, dalokat. Viszonylag műveletlen ember indus vagy mozarab nyelven beszélt és filozófiai szinten gondolkodott.

Kitisztazza, mennyire nem lehetséges ezeket telepatikus úton másoktól átvenni. Olykor sikerült anyakönyvileg is megtalálni a több száz évvel korábbi élet hipnózisban közölt neveit és adatait. Valamit idézek könyvéből:

„Ezt egészíti ki az összes kísérleti személy egybehangzó leírása a halálról és a halál utáni állapotról. Ha tíz különböző kísérleti személlyel beszélgetünk el egy olyan ismeretlen állapotot, mint amilyen a halál után van, tíz különböző szerzőt kellene kapnunk. Mindeddig azonban egyetlenegyszer sem fordult elő, hogy egy regresszióban lévő kísérleti személy a témát illetően olyasmit mondott volna, ami alapjaiban különbözik a többiek kijelentéseitől.” /i.m.191.I./

24.1.4 Mester útján történő visszavezetések

Túlvilági mestere mindenkinek van. Némely embernek azonban itt is van választott mestere, akire rábízta fejlődésének kézbentartását. Ha mestere már beavatott a beavatások mind a hét fokán, tehát testét is el tudja hagyni, és szellemi látással tudja tanítványát nézni, akkor először a mestere látja előző életeinek fokozatait: emelkedőit és buktaóit, majd ha tanítványát is fölfejleszti bizonyos szintre, akkor ezekben a korábbi inkarnációkba vissza tudja őt is vezetni.

24.1.5 Az adeptusok (beavatottak) egyetemes tapasztalata

Ha az atlantiszi, vagy posztatlantiszi kultúrákat tekintjük, hogy korábbra már ne menjünk vissza, éppen azért, mert az atlantiszi civilizáció első harmadában még az összemberiség látó volt, tehát senki számára nem kellett a szellemi életet bizonyítani, nem is kellett hitről

beszélni, hiszen mindenki látó és tudó volt. Nos, eme egyetemes látás megromlása utáni korszakban, kb. az ötödik alrassz, a turáni alatt és után vált általánossá, hogy az elmaterializálódott emberiség számára külön ki kellett képezni arra alkalmas és hajlandó embereket, akiket ma pap szóval jelölünk meg, akkor azonban beavatottnak nevezték őket. Ezek az adeptusok a beavatások hetedik fokán mindenképpen, de sokszor már korábban is, el tudták hagyni fizikai testüket, és extraszenzoriális érzékszerveikkel tapasztalták nemcsak az anyagi világot, hanem annak felépítő energiáit, aztán az anyagban és az anyagon kívül élő szellemeket. Amikor valaki eljutott ebbe a beavatottsági állapotba, akkor egyrészt nagy bizonyosságot szerzett a valóságos létezésről, a szellemiről, megszűnt félni a haláltól, hiszen az igazi élet mindig azon túl kezdődik, itt csak a tökéletlenségek kijavítása folyik, legfőbbként pedig át tudta tekinteni életének szakaszosságát, tehát előző inkarnációit, az ottani tapasztalatokat akár pozitív akár negatív irányban.

Ezek az adeptusok, mint papok éppen ezt tanították jelöltjeiknek, a később beavatandóknak. A pap akkor éppen azt jelentette, hogy tényleges közvetítő, pontifex, vagyis hídverő volt a két világ között. Akik nem akartak beavatottá válni, azoknak csak elmondta, mi is van a halálkapu túloldalán. Akik pedig többre vágytak, azokat beavatottakká nevelték, pappá képezték ki.

Az atlantiszi kultúra második és harmadik harmadában, valamint a posztatlantiszi kultúrákban a földkerekség minden pontján a mai Perutól Egyiptomig és Indiáig meg Óceániáig minden beavatott egyszerre tanúskodott a szellemi létezés elsődlegességéről meg a testben inkarnálódás szakaszosságáról.

24.1.6 Drogos "utazások"

Ma már rengeteget hallunk a drogokról, a kábítószerekről, melyeknek hallucinogén hatását ritkán írják le valóságghűen. Inkább csak mint szenvedélybetegségről, tehát drogfüggésről beszélnek.

Arról már kevesen tudnak, hogy vannak olyan drogok, amelyek káros mellékhatások nélkül is képesek fogyasztóit más tudatállapotba vezetni.

Már régen nyilvánvalóvá vált, hogy beavatottá válni komoly szellemi és erkölcsi erőfeszítések árán lehetett. A jó szellemek útján járást nevezik fehér mágiának. Itt erkölcsi naggyá válás „melléktermékeként” adódott a szellemi érzékszervek megnyílása: a látás, hallás, tudás, vagyis közvetlen szellemi tapasztalatok szerzése.

Voltak azonban, akik ezt a nagy árat nem akarták megfizetni. Már csak azért sem, mert átlagosan hét évig tartott a hét beavatási fok elérése. A szellemi világba mindenáron utazni akarók és azért erkölcsi áldozatokat nem hozók számára útként a drogok használata maradt. Igaz, hogy fekete mágiának csak akkor nevezték a szellemi erővel manipulálást, ha azt rossz célokra, tehát másoknak ártva, vagy anyagi előnyt szerezve önző célokra használták, mégis, már ez a könnyen megszerezhetőség is lesodorta a szellemi erőfeszítések útjáról. Hitler is ilyen módon jutott szellemi tapasztalatok birtokába, melyeket világuralmi tervének szolgálatába állított.

Van azonban a drogoknak egy nem fekete mágikus alkalmazása. Egyrészt majdnem csak egyetlen növénykivonatról van szó. A mexikói és dél-amerikai kaktusz, a peyóte nedve tartalmazza azt a meszkalin nevű vegyületet, amely a leghatásosabb drogok egyike káros mellékhatások nélkül. Minden idők sámánjai, táltosai vagy révületet előidéző „varázslói” legtöbbször ezt használják egyéb szerek és hatások mellett. Nos, ilyen állapotban a testet elhagyó, vagy csak a szellemi látásának megnyílása által látó, vissza tud menni nemcsak saját előző életeibe, hanem az éppen hozzá meggyógyítás céljából odahozott beteg előző életeibe is. A mostani betegségek ugyanis minden esetben vagy jelen életbeli vagy előző életbeli helytelenségek testi következményei. Isten törvénytörésének ilyen vagy olyan elhagyásai. A mi egyszerű szóhasználatunkkal: bűnök a betegségek okozói.

A drog-révületbe eső táltos látnokká válik, és végigpásztázza betegének életeit, megkeresve bennük a jelen betegség okát. Minket azonban eme írásban nem a gyógyítás mikéntje foglalkoztat, hanem csupán a reinkarnáció igazolása.

24.1.7 Visszatérő álmok

Arról nem szóltam, hogy az itt sorolt bizonyítékok mindenki számára nem azonos súlyúak. Az egyik ember ezt, a másik éppen a másikat tartja nyomósabb érvnek. Álmainkat két nagy csoportra bonthatjuk. Az első az u.n. REM szemmozgásokkal érzékelhető álomperiódusban jelentkeznek. Alfa és theta rezgésállapotokban /12-től 3-ig/. Ezek rendszerint saját tudattalanunk különböző feldolgozásai. Vagy a közelmúltból, vagy a régmúltból. Esetleg olyan régmúltból, amely előző életeinket jelenti. Eme álmokon keresztül kaphatunk üzeneteket, jelzéseket odaátról. Természetesen mindig szimbolikus kódolással.

A másik fajta álom a mély álom. Delta szinten, tehát 3-0 rezgésállapotban. Ez a mély alvás. Ekkor mindig exszomatózis következik be. Tehát elhagyjuk testünket, és védőszellemünkkel vagy mesterünkkel találkozunk. Esetleg más szellemtestvérekkel is. Ezek azonban ugyanúgy törődnek tudatos emlékezetünkkel, mint a születésünk előtti emlékek. Mégis megmaradnak tudattalanunkban, és onnan hatnak ránk. Esetleg egy másik álomban átjönnek azon álmok területére, amelyekre visszaemlékezhetünk.

Nos, a visszatérések, az ismétlődések hordozhatnak olyan fontos információkat, amelyeket előző életünk valamelyikében nem oldottunk meg, s most éppen kiváló lehetőségünk van a megoldásra. Ilyenkor mesterünk ismétlődő álmainkon keresztül figyelmeztet a neheme visszatérő lehetőségre, de egyben feltárja előző életünk problémáját.

24.1.8 Gyerekkori visszaemlékezések előző életre

Nem mindegy, hogy milyen kultúrában születik meg valaki. Olyanban, ahol mindenki hisz a reinkarnációban, sőt már évezredek óta, vagy olyanban, mint pl. a keresztény Nyugat Európa kultúrája, ahol csak elvétve találunk ilyen gondolkodókat. Korunkban azonban már egyre többet. Már a jezsuita Kehl professzor is 30 %-ra teszi a keresztények közötti reinkarnációban hívők számát. /MÉRLEG: 96-2./

A legtöbb regisztrált gyerekkori visszaemlékezés Indiában történt. Ne feledjük, a dalai-láma keresés is erre a visszaemlékezésre appellál. Nevezetesen a szóba jöhető időben született kisgyerekek közül, azok hat éves kora előtt, azt keresik, és azt választják ki, aki a korábbi dalai-láma eszközei közül - három hasonló közé helyezve - fel tudja ismerni az eredetét.

Ennek az érvnek a megalapozottsága azon a tapasztalaton alapszik, hogy a megtestesülő szellem, tehát a megszületése előtt álló kisgyermek embrionális testét még ugyanúgy el tudja hagyni, mint felnőtt korban a klinikai halál állapotában. Magzat korában, de felnőtt szellemi tudásával /hiszen szelleme már sok évezredes tapasztalatokkal rendelkezik/ még levizsgáztatja szüleit, s ha ez nagyon negatív, akkor vissza is vonul a megtestesülésből. A szülők és orvosok csak a magzat-halált, a spontán abortuszt észlelik. Az emlékezettörülés a születéskor történik. Ám ez sem olyan egyszerre bekövetkező mozzanat, hanem inkább folyamat. Hét éves koráig szellemi emlékezete még működik, de egyre inkább leépül, mostani tudata pedig fölépül. Sajnos, az ilyenkor még olykor nagyon intenzív mértékű szellemi tapasztalatát, pl. hogy látja őrangyalát, vagy visszaemlékezik, hogy mennyivel jobb volt neki a köztes létben, esetleg még előző életének élményei is fel-fel buggyanak, ezeket az élménybeszámolókat a gyerek szülei legyintéssel intézik el, és álomnak, vagy mese-képzletnek minősítik. Ilyenkor tulajdonképpen az történik, hogy az igazi valóság-tapasztalatból valamit magával hozó gyermek tudatát a materiális tapasztalatú szülők elfojtják, és így a gyermeket is annak a kollektív illúzióknak az elfogadására kényszerítik, amelyet a felnőtt társadalom nagy része körükben elfogadottnak és megengedettnek tart. Így lesz a gyermek is mihamarabb része annak a nagy, kollektív összeesküvésnek, amely nem a szellemi létezését fogadja el valóságosnak, hanem annak anyagi kivetülését, tehát a valóság látszatát: a mayát. Noha a kisgyermek még kommunikál szellemekkel nemcsak álmában, mégis az örökös felnőtt kontroll belevési lelkebe ezeknek komolyba nem vételét. A felnőttek nem is veszik észre, hogy ezeknek a gyerekkori szellemi tapasztalatoknak az elfojtása milyen maffia-szerű egyöntetűséggel történik.

A parapszichológia kutatói az ellenpéldákat legtöbbször olyan kultúráktól tudják kiemelni, ahol ez a kollektív elfojtás nem történik meg, mert a felnőttek hisznek a szellemi élet elsődlegességében, folytonosságában és szakaszosságában. Főleg azok az esetek nagyon demonstráló jellegűek, amikor valaki a halála utáni köztes létben nagyon kevés időt tölt el. Majd hamar inkarnálódik. Ilyenkor még sok emléket hozhat magával. Egy indiai kislány el tudta vezetni szüleit és a kutatást végző pszichológust abba a városba, ahol ők sose jártak, de a kislány elvezette őket abba a házba, ahol ő feleségként meghalt előző életében. Megmutatta még élő férjét, gyerekeit, akik természetesen nem ismerhettek rá, ő azonban rájuk igen.

Ismétlem, nem véletlen, hogy ezek közül a legtöbb Indiában kerül napfényre. Az is természetes, hogy a nyugati világ ellenkező közfelfogása miatt ott igen kevés eset regisztrálódik. Saját praxisomban is csak azon családokban figyeltek fel erre, ahol a szülők már hittek a préegzisztens létezésben. Így a kevés felderített előfordulás nem csökkenti bizonyító erejét. Csupán logikusan beleilleszti az elvárható statisztikába.

24.1.9 Információk odaátról médiumok útján: szellemnyilatkozatok

Ez már igen jelentős méretű terület a reinkarnációk igazolása területén. A halott szellemének megidézése már az ószövetségi szentírásban is szerepel. Saul keresett fel egy médiumot, aki megidézte neki Sámuel szellemét. /I Sám 28,7-25/ Ez azonban még csak az ember szellemének halál utáni életét bizonyítja. Meg azt is, hogy kapcsolatba lehet lépni a szellemekkel.

Ha eltekintünk a keleti világrész erre vonatkozó sok évezredes tapasztalataitól, a nyugati világban egészen a múlt század közepéig csak a kevés számú beavatottak juthattak odaátról információkhoz. A múlt század közepén azonban Amerikában indult meg egy, azóta nagyon fölerősödött folyamat, amelyben arra alkalmas személyek, médiumok, részben spontán képességeik révén, részben erre alaposan kiképezve, kapcsolatba tudnak lépni vagy elhunytak szellemeivel, vagy meg nem testesült szellemekkel. Ezt az irányzatot, illetve gyakorlatot nevezték később spiritizmusnak, majd még később spiritualizmusnak. Bizonyos idő után lecsengtek eme szellemidézések üzleti jellegű, tehát anyagi előnyököt hajszoló vagy netán csalásra épülő oldalágai, és egyre tisztultabb médiumok egyre magasabb szellemekkel tudtak kapcsolatba lépni, s tőlük nagyon sok ismeretet, többek között a reinkarnáció gyakorlatának ismereteit is átvették. A századfordulóra már tudományos alapossággal rendszerezték az odaátról nyert ismereteket, és nagyon világosan érthetővé tették a reinkarnációk mikéntjét, annak kihagyhatatlan szükségességét. Az elvi jelentőségű szellemnyilatkozatok rendszerezésében leginkább közismertté vált Európában a francia Allan Cardec, akinek könyvei ma is új kiadásban jelennek meg.

Figyelemreméltó súlyozási elvként lehet figyelembe venni a nyilatkozó szellem szerénységét vagy nagyképűségét. A negatív szellemek magukat „mindentudónak” tüntetik fel. A nyilatkozó fehér szellemek pedig nem egyszer kijelentik, hogy a feltett kérdésre nem tudnak azonnal válaszolni. Majd konzultálnak magasabb szellemtestvérükkel, s a következő szeánszon válaszolnak. A másik komoly súlyozási elv, hogy a legkülönbözőbb országokban és legkülönbözőbb médiumokon keresztül nyilatkozó szellemek azonos tartalmakat közölnek.

Eme közlések alapján a reinkarnáció az Isten kegyelmi rendjének megnyilvánulása, amelyben szeretetét a bukottaktól se vonja vissza, hanem inkább ismételt testet-öltések tisztulási folyamatain keresztül lehetővé teszi számukra a kárhozottság állapotából bizony nem könnyű visszakapaszkodást, vagyis a megtisztulást.

24.1.10 Szentírási helyek

Noha a Szentírás alapvetően az egy életen belüli helyes Istennek tetszést szolgálja, Jézus pedig kifejezetten kerülte a reinkarnációs nyilatkozatokat, mégis többször sarokba szorították őt kérdéseikkel a tanítványok. Az Ószövetségben pedig szintén csak a reinkarnáció segítségével érthetőek egyes versek. Legelőször meg kellene értenünk, hogy

a Szentírás nem tartalmazza az összes szükséges tanítást, csupán az adott korban legszükségesebbeket. Hiszen maga Jézus is távozása előtt kijelentette: J 16,12-15: „Még sok mondanivalóm van hozzátok, de még nem vagytok képesek elhordozni. Amikor azonban eljön az Igazság Szelleme, elvezet titeket a teljes igazságra, mert nem magától fog szólni, hanem amit hall, azt mondja, s az eljövendőket hírül adja nektek.”

Jézus még elmondja, hogy a Szent Szellem az Atyától hallottakat mondja, tehát a túlvilágról is ad ismereteket. Szent Péter pünkösdi beszédében /Csel 2,17-18/ Joel prófétára hivatkozik, aki az utolsó napokról úgy jövendöl /Joel 2,28-9/, hogy Isten Szelleméből kitölt minden férfit és nőt, hogy prédikáljanak. A Szentírást is látók írták, akik tudtak prófétálni. Joel majd a végidőkre jövendöl sok ilyen prófétáló férfit és nőt, akiken keresztül Isten Szent Szellemei szólhatnak, tehát a kinyilatkoztatás folytatódik, és nem korlátozódik a Szentírásban már leírtakra. Ezek a jelenkori szellemnyilatkozatok pedig igenis szólnak a reinkarnációról.

Akik tagadják a reinkarnációt, és csupán egyetlen földi életben hisznek, azok a lélek teremtését a fogantatás pillanatába helyezik. Ám Jézus a Jn 17-ben többször is mondja, hogy nemcsak ő préegzisztens létező, hanem tanítványai is /Jn 17,14.16/.

A préegzisztens létezés és a vele együtt járó reinkarnáció helyesen képes értelmezni az úgynevezett eredeti bűnt, amely nem apáról fiúra száll át, hanem ki-ki hozza magával a bűnterheket előző életéből. Ez 18,20: „Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia: a fiú ne viselje az apa vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét, az igazon legyen az ő igazsága és a gonoszon az ő gonoszsága.” Noha ez a Szentírás szövege, mégis ezzel ellentétesen értelmezi az Egyház az eredeti bűn tanát. Pedig e helyek /Ez 18,2-32/ ezt lehetetlenné teszik. Ám a reinkarnáció tudomásulvételével az áteredő bűn kinek-kinek a saját bűne, melynek következményeit: karmáját új életére is magával viszi.

Istent nem lehet beárnyékolni azzal, hogy mások bűnét helyezi valakire. Még ember se ilyen igazságtalan, nem az Isten. Ő nem is teszi. Éppen ezt magyarázza meg a reinkarnációk sorozata.

Jézus tanításában többször is megismétlődik, amit a Keresztelő Jánosban újra inkarnálódó Illés szelleméről mondott: Mt 17,10-13.

Amikor Jézus Keresztelő Jánosról beszél /Mt 11,7-15/, és tanítványainak János ki-voltát említi, akkor angyalnak nevezi őt. Illésben is, Jánosban is tehát egy el nem bukott, vagyis angyali szellem testesült meg - mondja Jézus.

Mivel Jézusnak alapvetően nem fért bele programjába a reinkarnáció tana, nagyon figyelemreméltó, hogy amikor mégis kénytelen vele foglalkozni, akkor ezt miként teszi. Nagyon jellemző ebből a szempontból a Mt 11,14-15. vers. A döntő mondatot, vagyis hogy János az eljövendő Illés, ezt két fontos megjegyzés közé helyezi, mintegy szendvicselrendezésben. Előtte ez áll: „Ha ugyan el akarjátok fogadni”. Ezt ma úgy mondanánk: „Ha egyáltalán szóba akarnátok állni a reinkarnáció tanával”. Ezután a tartalom: „Illés ő, akinek el kellett jönnie.” Majd utána: „Akinek füle van, hallja meg.” Fizikai füle mindenkinek volt. Itt tehát szellemi hallásról, egy szellemi képesség kifejlesztéséről beszél. Ma ezt úgy mondanánk, hogy igazából csak a szellemi látók és hallók tudják ennek valóságát felfogni. Jézus ezzel azt is megmondta, hogy igazából és mélyen csak szellemi érzékek használatával lehet őt megérteni. Ezért végezte apostolai beavatását is. Csak éppen nem hagytak időt neki erre.

Ha tudomásul vesszük, hogy a Jézus szándékaitól nagyon eltérő hatalmi egyház már a VI. században rész-zsinaton elítélte Origenész préegzisztencia tanát, mert rájött arra, hogy az nagyon megnyirbálja az ő hatalmi pozícióját, hiszen nem egyházi hatalommal, hanem kinek-kinek életről-életre fejlődésével lehet közelíteni a tökéletességet, akkor megérthetjük, hogy attól kezdve még jobban kihagyták, vagy rosszul fordították az erre vonatkozó helyeket.

Mielőtt a reinkarnációt keresnénk a Szentírásban, már eleve át kellene gondolnunk, mennyire hitelesen tartalmazza Jézus tanítását a most rendelkezésünkre álló szövegváltozat.

Idézek az „Érted vagyok” 96. augusztusi számából Hartmut Mesmann cikkéből, aki idéz Gerd.Lüdemann: Eretnekek c. könyvéből. Lüdemann írja: „...a Biblia, ahogyan ma előttünk fekszik, már hatalmi harcok és heves teológiai viták eredménye. Az a történetileg nem vitatható tény, hogy korai keresztények bizonyos nézeteit és írásait nem kanonizálták, azaz nem vették fel a hit hivatalos okmányainak állományába, a történelmi győztesek dokumentumaivá teszi a Bibliát. Már korán gyártottak eretnekeket azzal, hogy bizonyos emberek hitét más keresztények, mint hamis hitet elvetették. A Biblia a másként hívők elleni harc terméke - mondja Lüdemann. A hitbeli pluralitást már a kereszténység kezdetén megakadályozták. Ebből fakad az a megállapítás, hogy az első keresztény generációtól a második század végéig terjedő időben fontosabb döntések születtek az egész kereszténység szempontjából, mint a második század végétől máig.”

Nálunk magyarul Balogh Dezső jelentetett meg egy magán kiadású könyvet „A titkok megnyíltak” címmel. E könyv úgy is tekinthető, mint a reinkarnáció bibliai igazolása. 170 oldal terjedelmű.

24.1.11 A beavatási szertartások fokozatai

Miután az előző civilizáció /az atlantiszi/ emberisége elveszítette szellemi látását, már külön kellett egyes jelentkezőket vagy kiválasztottakat bevezetni, illetve megtanítani a szellemi tapasztokra, a szellemi látásra. Ez a tanulási és tapasztalási folyamat a beavatás. Különböző tudatszintekre eljutás. Ez a hétfokozatú képzés rendszerint hét évig tartott. Minden fokozat tulajdonképpen a bezáródott szellemi érzékelés újra kinyitására, kifejtésére szolgált. A hetedik fokozat felel meg a mai szóhasználatunk szerinti klinikai halál állapotának, az exszomatózisnak /testelhagyásnak/. Ez átlépést jelent a szellemvilágba, ahol nemcsak a testen kívüli szellemekkel kommunikálhatnak, hanem belelátanak előző életeikbe is, sőt azok tartalmába, miértjeibe is. A beavatott látja, tudja, érti, hogy milyen bukások miatt milyen életeket kellett elszemnednie, vagy csupán tapasztalatokat szerezve leélnie. Ezek a beavatott: mesterek egyrészt kiszemelt tanítványaik beavatásáról gondoskodtak, másrészt mindenkit tanítottak a reinkarnáció tényére és miértjére. Így a nem beavatottak a beavatottak révén szereztek tudomást mind a préegzisztens létezésről, mind a szellemi bukásról, mind a visszakapaszkodáshoz szükséges életek sorozatáról.

24.1.12 A szellem nem sokáig bírja a testbe zártságot, tehát csak megszakításokkal ölthet testet tökéletesedéséhez.

Akinek érzékelése csak materiális tapasztalatokig terjed, az semmit sem tud erről. Akik azonban akár beavatottságuk révén, akár klinikai halál okán átkerülnek a létezés túloldalára, a szellemi világba, azok az ottani létezésnek az itt tapasztalathoz képest rendkívüli felfokozottságáról számolnak be. Minden érzékük kitágul, felfokozódik, és összehasonlítva nagyon megélik testbe-zártságuk korlátait. Ilyen kifejezéseket használnak: csak odaát kezdtem el igazán élni. Igen, mert a szellem nagytávlatú életfunkcióihoz az anyag csak kicsi működési teret szolgáltat. Az agy szürkeállománya az az „állati ketrec”, amelyen belül a szellem funkcionálhat. Nos, roppant kevés kifutási terület ez. Nyomorítja is a szellemet. Ezért egy idő után pihentetni kell. Lehetővé tenni számára a távlatok bemérését, a kiértékelést, az újabb erőgyűjtést a következő önújraépítés feladatához.

24.1.13 A karma-törvény összeegyeztetése előző életek bukásaival vagy erényeivel

A karma szanszkrit szó cselekedet-következményt jelent. Minden cselekedetünknek: gondolatainknak - szavainknak - tetteinknek, megvannak az objektív következményei. Vagy jók, vagy rosszak. Más szóval: ezek vagy rajta maradtak az Isten törvénytáráján vagy letértek arról. Eszerint vagy építették a személyiséget, vagy rombolták.

Az Isten elleni lázadások, vádaskodások leggyakoribb oka az emberek értetlensége a nagyon különböző stathelyzetekben születettekkel kapcsolatban. Az ilyen vagy olyan

módon testi-lelki nyomorékok, az „inaszakadtak” maguk is, no meg mi is őket látva vádaskodhatnánk Isten ellen, ha csupán egyetlen életünk lenne, vagyis Isten a fogamzás pillanatában teremtette volna lelkünket, és halálunkkal már vége is lenne az érdemszerzésnek. Ámde nem így van, mert ha így lenne, az éppen megcáfolná Isten szeretet-természetét, és rettentő indulatoktól vezérelt személyválogatónak mutatná őt. Ha nincs reinkarnáció, akkor érthetetlen ez a nagyon eltérő testi-lelki kistafírozottság és sorshelyzet, melyben az emberek születnek és élnek. Ha azonban átgondoljuk, hogy egy életen belül mennyi jót és mennyi rosszat tesz egy ember, amely nem nyer kiegyenlítődést azon életen belül, akkor belátjuk, hogy az el nem intézett feszültségek, pl. haragosok ki nem békülése, húzódnak át a következő életekre. Így egyszerre kapunk magyarázatot az igazságtalannak látszó sorskülönbözőségekre, igazolást a reinkarnációra, és közben megmarad a Jézus által bemutatott Atya szeretet-természete.

24.1.14 Különböző tudatszintek elérése

Akik megtanultak meditálni, kontemplálni, azok ennek révén különböző tudatszintekre tudnak „leereszkedni”. Eme tudatszintek között szerepel az elmúlt életekre vagy azok valamelyikére való visszaemlékezés is. Ha pl. valaki azon problémával merül le mélyebb tudatszintre, amelyet éppen szeretne megoldani, de itt nem tud, akkor találhat rá a megoldásra azon a tudatszinten, amely éppen abba az életébe viszi vissza, ahol mai problémájának gyökere rejlik.

Egyik ismerősöm egész életében kínlódott azon, hogy nem lehet gyereke. Férje is neheztelt rá ezért. Kérésemre meditációjában a következőket élte át: Azon életében férfi volt. Valami indián főnök. Csónakjában alattvalói eveztek. Lábainál egy lány feküdt, akit a folyóba akart ölni, mert nem szült neki gyereket. Meg is tette. Bedobta a krokodilok közé, noha ártatlan volt. Nem tehetett róla, hogy nem szült. - Nos, mostani életében, a karma törvény alapján, ő szenvedti meg ezt, csak most már nem azt mondjuk, hogy ártatlanul, hanem karmikus okok miatt.

24.1.15 A szent iratok írói /próféták, médiumok/ rendszeresen közlekednek a két világ között oda-vissza.

A reinkarnáció gondolkörébe sok kapcsolt tény és ismeret is beletartozik. Így a préegzisztens létezés, a szellemi világban teremtettség, az egyes életek közötti köztes lét, a testben éléssel párhuzamosan létező szellemi létezés, a szellemi létezés tisztulás vagy tisztulatlanság szerinti fokozatai, stb... A reinkarnáció megértéséhez ezeket a „kapcsolt részeket” is értenünk kell.

Ma összefoglaló néven médiumoknak nevezik azokat, akik a túlvilágról ismereteket, információkat hoznak. Régen ezeket a személyeket jobbra profétáknak, látóknak, vagy angyalokkal társalgóknak nevezték. Amikor ezek elragadtatásairól írnak, akkor tulajdonképpen testen kívüli élményeikről számolnak be, vagyis a másvilág azon részeiben tartózkodtak vagy éppen az ott tartózkodókkal beszéltek, akik onnan még vagy tisztulási célból fognak inkarnálódni, vagy már megtisztultak, és missziós feladatokkal jönnek közénk.

24.1.16 Az exszomatózis gyakorlói

Noha mindannyian a mélyalvás állapotában /a delta agyrezgések fázisában/ elhagyjuk testünket, ezek emlékeit tudatunkba nem hozzuk magunkkal. Néhányan azonban vagy spontán módon, vagyis saját tudatos erőfeszítéseiktől függetlenül, vagy éppen valamelyik beavatás legfelsőbb fokaként ezt tudatosan is meg tudják tenni. Ezeknek asztrál teste kilép fizikai testükből, és a test korlátai nélkül tudnak közlekedni földi tereken, és beszereznek olyan információkat, amelyek beszerzéséhez különben oda kellett volna utazniuk, sőt, ha más bolygókra látogatnak el, akkor ez ma még utazással sem oldható meg. Eme kívül a szellemi létezésben is tudnak utazásokat tenni, sőt az időben is. Ez az utóbbi alkalmas arra, hogy valakinek korábbi életeibe beletekintsen. Ezek képesek felismerni, pl. azt, hogy az egykori Pál apostol jelenleg Szamáriában testesült meg egy

Hiláriusz nevű pap személyében. Vagy azt, hogy Buddha Szent Péterben látott újra napvilágot, majd később Xavéri Ferencként lett India apostola.

Természetesen ezek a testen kívüli tapasztalatok csak saját maguk számára bírnak bizonyító erővel. Mások csak az ő erkölcsi hitelük, illetve életigazságuk tudomásulvétele révén hihetnek nekik. Bizonyos szellemi iskolákon belül mester és tanítványai egyszerre hagyják el testüket, és az asztrális vagy mentális síkban gyűjtenek tapasztalatokat. Mivel a Mindenség minden történést megőriz az úgynevezett akhasa krónikában, ezért onnan a hozzáértő látó, illetve szellemi tapasztaló le tudja hívni előző életek információit is. Ez inkább a kívülálló szemlélőnek hasznos, hiszen látni tudja, hogy a nagy Én milyen inkarnációk során milyen tapasztalatokat épített be személyiségébe, és lett általuk teljesebb.

Dr. Paul Brunton: Indiai titkai c. könyvében leírja, hogy mikor hosszas keresés után India egyik őserdejében rátalált egy gurura, aki ideje java részét meditációban töltötte, az elmondta neki, hogy már régen várja őt, mert előző életében indiai pap volt, most pedig azért inkarnálódott Angliában, hogy szellemi tapasztalatait át tudja adni az angol kultúra nyelvén, és így terjedjen az egyetemes látás.

24.1.17 Az ESP képességek kifejlesztése

ESP = extraszenzoriális percepcio: érzékeken túli érzékelés

Az ezotéria az ember 12 képességéről tud, amelyek közül csak 5 tartozik az anyagi tartományba, a többi 7 szellemi érzékszerv. A mindenki által ismert 5 érzékszervünk az anyagvilágban való túlélésünket szolgálja. Tehát ingerküszöbei is a sűrű anyagi rezgésekhez vannak igazítva. Így tehát teljesen érzéketlenek a finomabb rezgések síkján, az asztrál vagy mentál szinten.

Aki már volt klinikai halálban, és elhagyta anyagi testét, az tud igazán csodálkozva beszámolni arról, mennyire felfokozódott érzékelése. 360°-ban lát, ismeretlen színeket és hangokat észlel. Néhány ember már testi élete során is tud valamennyit használni eme szellemi érzékszerveiből. Így tudja, pl. Uri Geller érzékelni a föld alatti természeti kincseket: olajt, fémeket, vizet. Még többre is képes lehet valaki, ha a másik ember lelki-szellemi tartalmait tudja érzékelni, s ennek nyomán segíteni is tud rajta, esetleg meggyógyítja őt. Nos, ezek a szellemi érzékek fejleszthetők. Akár jógával, akár transzcendentális meditációval, vagy egyéb mesterek egyéb módszereivel.

Nem vitás, hogy ki-ki más-más területen tudja kifejleszteni ESP képességeit. De ezeket összegezve ismét jelentős adatokat kaphatunk a reinkarnációk tényéről, milyenségéről és szükségességéről.

24.1.18 Az emlékeztörlés miatt sok frusztrálódott testetöltés kényszerül megisméltésre

Mivel a testet-öltések során az emlékezet az agy szürke állományához van kötve, az pedig nagyon korlátozott kapacitású a szellemi tágassághoz képest, ezért az egyes testet-öltések emlékezet-törléssel vannak egymástól elválasztva, hogy az agyat ne terhelje túl rengeteg előző élet emlékezet anyaga. De a törlés azért is szükséges, hogy eldönthető legyen, vajon a lélek a konkrét emlékezetanyagok nélkül is rendelkezik-e már olyan fejlettséggel, hogy adott körülmények között bizonyos döntéseket biztosan az Isten akaratához igazodva hozza-e meg.

Eme szükséges, tehát kihagyhatatlan emlékeztörlés azonban - főleg fejletlenebb szintre jutott szellemek esetében - sokszor megakadályozza saját helyzetének és döntései fontosságának felismerését. Ha ez még párosul jelentős anyagiassággal, az élet valódi céljának meg nem keresésével, az Istenhez igazodás elhanyagolásával, a szellemi kapaszkodók helyett anyagi kielégülésekbe ragadással, akkor nem csoda, ha olykor 10-20 ismétlésre szorul az az inkarnációs fejlődés, ami kellő odafigyeléssel és elszánással akár egyetlen élet során is megléphető lenne.

Ilyenkor a tapasztalatok begyűjtése ugyan szaporodik, ám a személyiség gazdagodása mégis csupán passzív, hiszen hiányoznak a komplex helyzetekben való pozitív állásfoglalások, előrevivő döntések.

Az ilyen életeket „átaludt” testvérek esetében olykor elegendő csupán egy figyelmeztetés a fölébresztéshez. Aki megtudja, hogy már tizennyolcadszor inkarnálódott ugyanarról a szellemi szintről, az hirtelen rákapcsol, hiszen senki se szereti az elkallódó életeket ismételtetni. Ezek után már éberebben figyeli a számára előkészített feladatokat, döntési helyzeteket, melyekben megtanul Istenhez igazodva dönteni, tehát szellemileg újra felépülni.

24.1.19 Felfelé-kapaszkodás, és visszacsúszás is lehetséges

A szabadság örökös megmaradása miatt nemcsak felfelé lehet kapaszkodni, de visszacsúszás is lehetséges.

Az előbbi pont még csak a szükségtelen pauzálást, a henyélést tudatosította. Most azt is jó lenne meggondolnunk, hogy Isten sose veszi vissza tőlünk teremtésünkkor tőle kapott szabadságunkat. Emlékezzünk arra, hogy Lucifer, a fényesség angyala, az „elsődök” között teremtődött, tehát Krisztus szellemével egy időben, mégis ő lett a bukás-sorozat elindítója, az Isten elleni lázadás „megalapítója”. Soha senki sincs abszolút módon bebiztosítva.

Természetesen itt nem olyan bűnökről van szó, amelyeket akár mi, akár egyházaink fölnagyítanak, mert azokat inkább hibának vagy tévedéseknek kellene neveznünk. Az igazán jelentős bűn az Isten felé beirányzás megszüntetése. A szeretet felé kapaszkodás elhagyása. Az embertársak rovására gyakorolt önzés. A másokon keresztülgázolás. A hatalmi célokból elkövetett emberölések, tömegmészárlások.

Noha ilyen jellegű bukásokra is mindig megvan a lehetőség, a nagy átlagra nem ez jellemző. Itt a Földön - a missziós szellemeket kivéve - mindenki a bukásból kapaszkodik kifelé és fölfelé: az atyai lakóhely felé. Minden egyes inkarnációban megtapasztal valamit a szeretet magasabbrendűségéből. Leszámítva a még nagyon kezdőket, a gonoszságból kellően még ki nem emelkedetteket, a derékhad, a zöm, már ráállt egy lassan és tartósan fölfelé emelkedő vonalra. Még akkor is ez az alaptendencia, ha olykor bukások is tarkítják ezt az emelkedő tendenciát. A magam részére egy fűrészfog cikk-cakkozású rajzollal érzékeltetem ezt az alapjaiban emelkedést, mégis időnként elbukást. Hiszen minden halál után az ismételt kiértékelésekkor, az életfilm lepergésekor újra és újra nagy elszánást, nagy lendületet kap az, aki már látja, hol kellene lennie, s még csak hol tart. Ilyenkor a lelke mélyén megerősödik egy nagyobb elszánás, amely az emlékeztetlenség miatt úgymond inkább csak a tudattalanban realizálódik, míg a tudatba csak mélyebb meditációk, vagy beavatások segítségével juthat el.

24.1.20 A hatalmi tekintéllyel elnyomott igazságkeresés

Akár egyházon belüli akár azon kívüli erők el akarok téríteni igazi szellemi valóságunk tudomásulvételétől. Ez a hatalmi tekintéllyel elnyomott igazságkeresés.

Nem árt azt is megfontolnunk, miért is van olyan mostoha sorsa, olyan lenézett helyzete nyugati társadalmunkban a reinkarnációk tudomásulvételének. Akár a Jézus előtti időket nézzük, amikor a vallás egyértelműen hatalmi struktúra volt, akár a Jézus utáni időket, amikor is a Jézus által fellobbantott hit túl hamar vallássá, tehát külsődleges és hatalmi szervezetté vált, mindkét esetben nem az emberek igazságkeresését fejlesztették, hanem a saját felülről diktált „igazságukat” akarták mindenkin bevasalni. Ennek érdekében a valóságot mindig hozzá idomították a saját jól felfogott hatalmi érdekeikhez. Így nem csoda, hogy alig halt meg Jézus, a hivatali egyház máris retusálni kezdte tanítását. Hamvas írja a *Scientia sacra* III. kötetében /Öszk.10. 127.1./: „A kereszténység első idejében tudatosan és világi érdekből, rosszhiszeműen, egészen biztosan a hatalomért a hamisítások egész seregét követték el. Az Evangélium szövegét igen sok helyen megmásították, sokat elhagytak, még többet hozzátettek. Éppen ezért azok a modern, körülbelül kétszáz éve folyó íráskritikák, amelyek az Evangéliumban oly otrombán

garázdálkodnak, a kisebb hibát követik el. A nagyobbat azok követték el, akik az első századokban bizonyos hatalmi csoportok számára a veszedelmes részeket kihagyták, és ugyanazok érdekében kellemes mondatokat toldottak be, hogy legyen mire hivatkozni. A különös, hogy akkor ez ellen senki sem tiltakozott. Annál az erőnél, amely az Evangéliumban megnyilatkozott, csak az az erőtlenség volt nagyobb, amely Jézus után elkövetkezett.” „A gyanútlan nem is sejti, hogy az Evangélium mai alakjában milyen csapdák rejtőznek, és milyen tudásra és érzékre van szükség ahhoz, hogy valaki a kétes helyeket helyesen értelmezze. Egyetlen próba van: a szöveget sohasem hátulról, a mi időnk felől kell megközelíteni, hanem mindig előlről, a hagyomány felől” /i.m. 126.l./.

Hamvas jól érzékeli, hogy a klérus hamar föllépett a gnózis ellen, hogy ne a helyes megértés uralkodjon, hanem a saját fontosságuk nélkülözhetetlensége. Az Antikrisztusban így ír erről: „A történeti kereszténységben igen korán, később soha jóvá nem tett, sőt súlyosbított, és ezért végzetes hibát követtek el. Ez a hiba, hogy a gnózis nem olvasztották be, hanem eretnekséggel bélyegezték, és a kereszténységből kizárták. Ezzel pedig a megismerés szabad szellemi tevékenységének lehetőségét a kereszténységben megszüntették. A kereszténység történetében ez volt az első eset, amikor a papság keresztényellenes magatartást vett fel. A történetben ez volt az első eset, amikor a papság hatalmát az Egyház szelleme ellen érvényesítette. A gnózis üldözésének eredménye az volt, hogy az univerzális tájékozódásra való lehetőség megszűnt.” /i.m.194-5.l./

Eme előzmények átgondolása után nyilvánvaló, hogy a történeti Egyház életében nagyon korán ütközött a papság hatalmi érdeke és a szabad szellemi igazságkeresés: az univerzális tájékozódás. A klérus ezt az utóbbit ütötte agyon. Ennek pedig része a reinkarnáció tana és ténye. Tehát évezredes távlatokban a hatalmára féltékeny klérus nem engedte, hogy rajta kívül más is beleszólhasson abba, ki milyen tökéletességi fokozatra jut és milyen megtisztulások várnak még rá. A klérus maga kezelte a túlvilágra bebocsátás kulcsait, még akkor is, ha ilyen kulcsokat senki nem adott neki. Mindig ő akarta eldönteni, méghozzá egyetlen élet teljesítményei alapján, hogy ki mennyire tökéletes. A nagyon hosszú visszakapaszkodás a lebukás előtti állapotra nem szerepelhetett a klérus engedélyezésében. Tehát: ha a klérus hatalma igen, akkor reinkarnáció nem. Ez lett másfélezer év elmélete és gyakorlata. Akkor csodálkozhatunk azon, hogy a keresztény köztudatban csak eretnekségként tűnhetett fel az, ami más kultúrákban magától értetődő volt?

24.1.21 Az össz-emberiség túlnyomó többsége hisz a reinkarnációban

Az előbbi pont alapján már kezdjük érteni, hogy a kereszténység miért maradt ki az össz-emberiségből. Origenész még a kereszténységen belül is létezett. A hatodik századtól azonban az egyház rohamot intézett ellene, mert fölismerte a klérus hatalmának legnagyobb veszélyeztetőjét benne.

Ám a többi kultúrákban nem került ellentétbe a vallás papsága és a reinkarnáció tana. Épp elég feladat maradt még a papság számára a reinkarnáció tudomásulvétele mellett is. Egyrészt kevésbé folytak bele a közvetlen hatalomba, mint a keresztény klérus, másrészt hatalmuk inkább világi tudásuk következménye volt.

Amikor ma a közvélemény-kutatás azt állítja, hogy kb. az emberiség kétharmada hisz a reinkarnációban, akkor a fennmaradó egyharmad a kereszténységet jelenti. Ám azóta, amióta a hívek kezdenek felszabadulni a klérus intellektuális elnyomása alól, mióta egyre szabadabban dönthetnek az igazság kérdésében, a kereszténységen belül is terjed a reinkarnáció tudomásulvétele - kb. már 30 %-ban. Magas egyházi körök, sőt személyesen a pápa is kijelentette, hogy nincs olyan egyházi törvény, amely kifejezetten elítélné vagy tiltaná a reinkarnációt. A sokat emlegetett 553-as részleges konstantinápolyi zsinat nem a reinkarnációt, hanem csak Origenész préegzisztencia tanát ítélte el. Ez a zsinat azonban nem is volt egyetemes, és Eudoxia császárnő manipulációja állt háttérben.

Megindult tehát egy tendencia a keresztény társadalmakban is, hogy fölzárkózzon az emberiség nagyobb részének hitéhez.

24.1.22 A reinkarnáció nem azonos a lélekvándorlással: állati testbe sose költözik az ember.

Noha az emberiség túlnyomó többsége hisz a reinkarnációban, annak módját mégis egészen másképp értelmezik Keleten és Nyugaton. Kelet alatt az ősi indiai hagyományokat értem. Nyugat alatt pedig azokat a legújabb kori szellemi kinyilatkoztatásokat, amelyeket Jézus maga is megígért /Jn 16,12-5/, amelyek immár másfél százada médiumokon keresztül érkeznek.

Fontos látnunk a kétfajta reinkarnáció közötti lényeges különbségeket, hiszen a keresztények nem valószínű, hogy képesek lesznek valaha is elfogadni a keletiek szanszkaráját, gépiesen ismétlődő sors-kerekét.

Lássuk a keletiek elgondolását.

Szerintük a létezés nagy üteme, ritmusa nem más, mint Brahman lélegzése. 432 milliárd évig tart - a mi időnk szerint - kilégzése, amit felfoghatunk teremtési ciklusnak, 432 milliárd év a belégzés, és újabb 432 milliárd év a nem lélegzés, a nyugalom ideje. Itt nem a nagy számoknak van jelentősége, hiszen ez csak a miénkhez viszonyított óriási nagyságrendeket érzékelteti, illetve az Istenség rezgés-ritmusának a miénkhez képest rendkívül lassú voltát. Inkább a „gépies” ismétlődés elfogadhatatlan számunkra. Ebben a koncepcióban ugyanis minden teremtett szellemnek anyagi tapasztalatokra is szert kell tennie. Tehát nem bukás következtében kerül egy szellem testi megnyilvánulásba, hanem szükségszerűen. Ám a testben élés nagymértékű vágyakat és anyaghoz tapadást eredményez. Ezekről kell megszabadulni, hogy valaki a szellemi szférában magasabbra kerüljön, megistenüljön. A bukások, bűnök tulajdonképpen testben éléskor adódnak. Aki itt átengedi magát a nagyon is anyagi jellegű ösztönöknek, az tulajdonképpen különböző állati ösztön-tulajdonságokat vesz magára. Így az ő hitük szerint az igazságosság törvénye, vagyis a karma szerint következő életében lelke olyan állatba vándorol, amilyen tulajdonságok jellemezték előző életét.

Eme elgondoláson belül számunkra visszariasztó tételek:

1. Egy szellem nem a szellemvilágban kifejtett magatartása miatt inkarnálódik testben, hanem szükségszerűen. Nem bukása következményeként.
2. Az inkarnálódás egy szinte soha véget nem érő körforgás.
3. Az inkarnálódott szellem képes olyan mélyre süllyedni, hogy előidézi saját állati megtestesülését következő életében.
4. Nehezen átgondolható, hogy az erkölcsileg tudatos döntésre képtelen állat mi módon tud állati létéből kikapaszzkodni.
5. Az örökös körforgás nem mutatja fel a tökéletesedés egyirányúságát.

Ezzel szemben a nyugati álláspont, vagyis a szellemnyilatkozatok alapján érthetővé tett reinkarnáció tana:

Atyánk, a Létforrás, bizonyos fluktusokban, bizonyos rezgés-megnyilvánulásokban bocsát ki magából /teremt?/ létükben Hozzá hasonló szellemeket. Ezek a korábban meg nem nyilvánult Istenség megnyilvánulásai, akik begyűjtik a tapasztalatokat a kapcsolatok optimalizálása és totalitása terén. Kisugárzásuk nullpontján veszi kezdetét fejlődésük, melynek során egyre intenzívebben, egyre tökéletesebben lépnek kapcsolatba egymással is és kisugárzó Forrásukkal is.

Itt nem ciklikus történések folynak, hanem a tökéletességet megcélzó egyirányúság.

Mivel a Létforrás anyagot nem teremtett, hiszen magából csak azt sugározhatta ki, ami ő maga, tehát a szellemi energiát, így a szellemi létben való bukás bekövetkeztéig nemhogy inkarnálódás nem volt, de sűrű anyag sem.

A bukás hozta létre a sűrű anyagot, mely elsődleges megjelenésében funkcióképtelen volt. Az egyik nagyhatalmú szellem, u.n. teremtő Istenség feladata lett ezt a káoszt funkcióképes kozmoszá rendezni. Ez a második teremtés. Ennek során elgondolható, hogy a bukott szellemeknek végig kellett mennie azon a fejlődési soron, amit mi úgy ismerünk, mint kristály-szerves anyag - növény - állat - ember. Tehát el kellett jutni az

anyag olyan magas szervezettségű fokára /szemben a káosz funkcióképtelenségével/, ahol már öntudatos szellem öltözhetett a magas komplexitású állati testbe.

Ennek a fokozatnak, a bukott szellem testbeöltözésének mitologikus leírása a paradicsomi emberteremtés története. Ott tehát az évmilliárdok során egyre funkcióképesebbé vált anyagba a Teremtő belehelyezte a bukott szellemet, illetve szellemeket sorban, a szaporodás mértéke szerint. Ezzel indult meg egy tisztulási, egy visszakapaszkodási folyamat, melyről mi azt halljuk a nyilatkozó szellemeiktől, hogy az így inkarnálódott szellemek javulhatnak, sőt újra kárhózatba is kerülhetnek, de állati testbe már nem.

Az is nyilvánvaló ebben a szellemek által adott kinyilatkoztatásban, hogy megtestesülnie csak a bukott szellemeknek kell. Hiszen azok számára készült a második teremtés révén ez a visszakapaszkodási lehetőség a sok inkarnáció tökéletesedési fokozatainak összeadódása révén. Az el nem bukott szellemek legfeljebb besegítésre testesülhetnek meg, mint missziós szellemek. Ez az el nem bukott szellemek részére is adott lehetőség, de az újra megtisztultak részére is, akik a negyedik birodalomba jutva, ahonnan már nem kell inkarnálódniuk, szabadon mégis visszajöhetnek. Az el nem bukottak közül pl. a mesterek birodalmából, az ötödikből testesült meg Izsák vagy Illés, a hatodikból, a messiások birodalmából pl. Ábrahám és Mózes, és a hetedikből maga Jézus Krisztus.

Amíg tehát Keleten a szünni nem akaró körforgás rabságban tart minden lelket, a nyugati felfogás szerint nincs körforgás, hanem egyirányú fejlődés, melynek motorja a tökéletesedés, eredménye pedig az inkarnációk mielőbbi befejezése, majd tovább tökéletesedés a szellemi birodalmakban.

24.1.23 Személyiségünk fokozatos felépülése

Junggal együtt sok pszichológus úgy értelmezi a reinkarnációk sorozatát, hogy azok révén személyiségünk egy-egy összetevője épül be: új tapasztalati anyag

Aki képes egy-egy ember életét az inkarnációk sorozatában áttekinteni, mint pl. egyes beavatottak vagy mesterek, azok értve látják, és nem csodálkoznak azon, hogy egyetlen élet körülményei és feladatai mennyire különböznek egymástól. Ám kiegészítik egymást, ha a személyiség fölépülése oldaláról tekintjük. Egyik életben lehet valaki teoretikus elme, a másikban gyakorlati szakember. Egyszer művész, másszor kereskedő, és így tovább.

A magam és a hozzám fordulóknak részére alkalmazok egy szemléletes hasonlatot. A szellemi létmódban, a bukás előtti állapotban már valamennyire fölépült személyiségünk. Jelképezze ezt egy fölépült várkastély, melynek alaprajza kör-alakú, mint egy tortának. Bukásunk során ez a személyiség-épület romba-dőlt. Isten kegyelmi rendjében éppen ebben a mostani második teremtésben ennek a személyiség-kastélynak újraépítése van folyamatban az inkarnációk igénybevételével. A szemléltetést folytatva születésünk előtt látjuk az egész romba-dőlt kastély alaprajzát, és lézer térvetítőn a fölépítendő kontúrjait. Egy életre ebből a nagy torta-építményből csak egy szeletet, egy körcikket tudunk vállalni. Azt kell egyetlen élet alatt felépítenünk. Ahhoz kapunk csupán állványzatot. Ez az állványzat lesz a szociál-struktúra, a gének, a család, a nép-faj-környezet. Természetesen azt se feledjük, hogy saját karmánk még sokban módosítja az állványzat minőségét. - Nos, így folyik életről-életre a személyiség összetevőinek újra felépítése. Azt már csak megemlítem, hogy nagyon sokszor egy-egy ilyen „tortaszelet” felépítéséhez ismételtelen kell inkarnálódunk, mert nem fedeztük be építését, s a köztes létben újabb indítást kapunk a folytatáshoz.

24.1.24 A missziós szellemek

Reinkarnálódniuk a bukott szellemeknek kell. Az el nem bukottak, vagy visszakapaszkodottak is megtehetik másokon segítő szándékkal. Ezek a missziós szellemek. Ezt a kérdést már bemutattuk a 22. pontban, ahol a keletiek felfogásától határoltuk el magunkat. Itt most csak annyival egészítjük ki az ott mondottakat, hogy az Isten Országában addig nem lehet igazi béke és nyugalom, míg a teljes, a totális egység létre nem jött. Amíg tehát vannak még bukottak, vagy teljesen meg nem tisztultak, addig a

szerepet világában élők nem lehetnek ezek sorsa iránt közömbösek. Addig ők sem tudják megélni a maradéktalan egységet. Csak az egy akol és egy pászbor a megnyugtató állapot. Amíg ez létre nem jön, addig mindenki tüsténkedik ezért.

24.1.25 Az emberek nagy különbözősége a túlvilági létnek több lehetőségét feltételezi

A túlvilági létnek az egyházak által két vagy három lehetőségre szűkítése ellenkezik az egyetemes emberi tapasztalattal az emberek nagy különbözőségeire vonatkozóan.

Nemcsak ezzel az egyetemes tapasztalattal ellenkezik, hanem ellenkezik a látók, a beavatottak, a mesterek tudásával is, akik a túlvilágot sokkal több tartományra osztottnak tudják. Jézus is mondta, hogy Atyám házában sok lakóhely van /Jn 14,2/. Ez a sok lakóhely jobban idomul az emberi fejlettségek különbözőségeihez, tehát jobban igazolja a reinkarnációk fokozatosságának szükségességét is.

Legalább nagyjából vázoljuk fel ezeket a túlvilági fokozatokat.

Legkevesebb tudásunk a negatív birodalomról, a kárhozatról van. Oda ugyanis el nem bukott szellemek csak rendkívüli védőréteg birtokában juthatnak, különben a bukott szellemek nagyon meggyötrik őket. Jézus is csak a kereszthalál vállalásával tett szert annyi többlet erőre, amely birtokában a luciferiták nem árthattak neki. A beavatásban részesülők is csak mesterük kíséretében szállhatnak le a kárhozottak birodalmába. A túlvilági lelkek közül csak kevesen próbálkoztak az alászállással, s ehhez felsőbb körökből kellett mágneses burokkal ellátni őket.

Azt tudjuk, hogy ez az abszolút diktatúra világa. Csak az emberek kísértése miatt hagyhatják el ezt a birodalmat. A sok gyötrődés lassan érleli meg bennük a felkapaszkodás, tehát az inkarnáció vágyát. A látók közül nagyon kevesen, köztük Swedenborg írja le „Menny és pokol” c. könyvében e tartományra vonatkozó látomásait.

Könnyebb áttekinteni a pozitív birodalmakat. Az el nem bukottak és a visszakapaszkodás elrendezettségét.

Hét birodalomban történik a tisztulás és a tisztultak vagy el nem bukottak elhelyezkedése.

Egyes birodalomnak nevezzük a testben élők birodalmát. Akár a Földön az embereket, akár más bolygókon a sűrűbb vagy kevésbé sűrű anyagban élő bukott, és így éppen visszakapaszkodó szellemeket. Mi most csak a Földre koncentrálnunk.

Leszámítva a missziós szellemeket, döntő többségben itt azok a tisztulni akaró bukott szellemek inkarnálódnak, akik elég mély bukásból kapaszkodnak vissza, vagyis az anyagi megtestesülések skáláján alulról a második fokozatban élnek. Eme anyagi szintre még kiterjed Lucifer hatalma, vagyis a Földön többségben van a rossz. Eme a szinten az anyagi tapasztalás úgyszólván teljesen bezárja a szellemet, s csak nagyon kevesen jutnak el az anyagon túl látásra vagy anyagból kiemelkedésre.

A második birodalomba a halál után lépünk. Ez az asztrál birodalom. Testben élve még különböző finomságú testeink mintegy teleszkópszerűen egymásba tolva funkcionálnak. A halál az alsó kettőt elszakítja a felső kettőtől. A fizikai test elporlad, az azt éltető étertest a temető légkörében lassan feloszlik, s mivel az ezüstoffonál, mely az alsó két testet összekötötte a felső kettővel, elszakad, az asztráltest, benne a mentál-testtel tovább megy. Természetesen a szétszakadás után a lélek még jobban lát, még jobban érzel. Megéli a feltámadottság boldogító állapotát, hiszen kiszabadult a sűrű anyag börtönéből: a testből.

Az asztrál birodalom a vágyak, az érzelmek helye /kama loka/. Minden birodalom hét szférából áll. Általában 4+3 felosztásban, ahol a +3 már minőségileg is más jellegű.

Az asztrál birodalom első szférája felel meg leginkább a keresztények tisztítóhelyének, a purgatóriumnak, mert itt a lelkek szenvedve élik át azokat a cselekedeteiket, amelyekre a kiértékeléskor úgy emlékeznek vissza, mint amit mások rovására követtek el. Ezeket a szenvedéseket átélve juthatnak feljebb, vagy onnan testesülnek meg ismét. Egy-egy szférán belül a lelkek teljesen átlátszóak egymás számára, de fölöttük és alattuk lévő

szférákba nem láthatnak. Aki tisztulva följebb kerül, az hasonlít a földi halálhoz. Csak ott tudatosabban mondják, hogy „átköltözött”.

A harmadik birodalom a mentál birodalom ugyancsak a maga hét szférájával. Ide már csak mentál testünk érkezik. Ennek alsó négy szférájában még a földiekhez hasonló fogalmakkal, illetve szimbólumokkal kommunikálnak, a felső háromban már Platon elvont ideái a honosak.

A második és harmadik birodalomból még kötelező inkarnálódni. A karma Urai az igazságosság törvényei alapján végleg kiegyenlítenek minden tartozást.

A negyedik birodalom a megtisztultak tartománya. Innen kezdve már inkarnációk nélkül fejlődhet tovább a szellem egészen a hetedik birodalom hetedik szférájáig, ahol Atyánk van.

Ez a negyedik birodalom a védőszellemek birodalma.

Az ötödik birodalom a maga hét szférájával a mesterek birodalma.

A hatodik birodalom a messiások birodalma.

A hetedik birodalom a teremtő istenek birodalma. Csúcsán az Atya, mindennek Forrása. A Bele-tagozódás teljessége a megvalósult Isten Országáa.

24.1.26 A testi fogamzás pillanata és Isten teremtő tevékenysége

Ha Isten a testi fogamzás pillanatában teremtené a lelket, akkor egyfelől a bűnös megerőszkölásokkal együttműködne, másrészt a nyomorékként vagy sérültként születettek hátrányos helyzetéért Ő lenne felelős.

Bizony, ez nem a legjelentéktelenebb reinkarnációs érvek közé tartozik. Egyszerre bizonyítja a préegzisztenciát és a reinkarnációt. A saját képmására teremtő Isten szellemeket teremt. Innen a préegzisztencia. Ha pedig már megvannak a szellemek, akkor a közülük már elbukottakat kell testbe helyezni. Csakhogy a test, tehát a szülők kiválasztásánál már belejátszik a korábbi életek tartalma akár pozitív akár negatív irányban. Így sose a Teremtő a közvetlen ok. Nyomorék testbe az kerül, aki korábban másokat nyomorított. Így nem az Isten a személyválogató, nem Ő működik együtt a bűnös aktusokkal, hiszen nem a fogamzás pillanatában teremti a lelket, hanem az már hordozza előző életei karmáját, és így a törvényhez igazodó igazságosság alapján kerül valaki egészségesebb vagy sérültebb gén-állományú testbe.

Ez annyira súlyos érv, hogy a reinkarnáció megléte nélkül nem lehetne értelmezni Isten szeretet-természetét. Kénytelenek lennénk szeszélyesen személyválogatónak, gonoszkoáoan ártónak vagy mások rovására kísérlétezőnek tartani Őt.

24.1.27 A reinkarnáció Isten szeretet-természetét igazolja

A reinkarnáció tudomásulvétele sok olyan problémát megold, ami nélküle megoldhatatlan, tehát éppen Isten szeretet-természetét igazolja.

Ilyen volt már az előbbi pont is. A nyomorékon születettek, ha nem a korábbi életük során elkövetett saját bűneik miatt szenvednének, akkor csak az Isten lehetne oka a rossz körülmények között születésnek, hiszen akkor előtte még nem léteztek, tehát nem követhettek volna el semmi rosszat.

A reinkarnáció révén lehet helyesen értelmezni az áteredő bűnt is. Az nem másokról, nem szülőkről száll át reánk, hiszen akkor Isten igazságtalanabb lenne az embernél. Az áteredő bűn saját előző életünkből, illetve már a szellemi létmódban bekövetkezett bukásunkból származik. Megtestesülő szellemünk hozza magával korábbi cselekedetei következményeit, a karmát. Így senkit nem kell vádolni, csak magunkat. A halál utáni életfilm-lepergés ezt nagyon világossá és érthetővé teszi. Olyankor senki mást nem vádolunk, csak magunkat okolhatjuk az oda nem figyelésért. Már a klinikai halálból visszatértek hozzák magukkal ezeket a tapasztalatokat. Sokan ilyenkor /pl. Jankovich István: Túléltem a halálomat c. könyvében/ öt-hat életükbe is betekintenek, s az említett Jankovich a hat perces klinikai halálból még két nyelv ismeretét is magával hozta /angol/, angol/.

Ugyancsak segít megérteni a világban az ember alatti szinten tapasztalt sok rosszat is, melyet reinkarnáció nélkül kénytelenek lennénk Isten nyakába varrni. Így viszont tudjuk, hogy ez a világ, melyben élünk, nem az Isten-teremtette eredeti világ, nem az eredeti sérületlen természet, hanem bukottságunkból fölkapaszkodásunk különböző fokozatai. Hasonlaltal: Itt a Földön senki nem jár gyári új autóval, hanem csak karambolozott kocsik kijavított változataival. A Földre a roncstelepről járnak a följújtásra váró kocsik. Mi vagyunk azok, akik egy-egy életünk során valamelyik alkatrészt kijavítjuk. És az ember alatti világban is sérült szellemek realizálódnak. Ezért falják fel a vadállatok a szelídeket, a szelídek a növényeket. Ezért pusztítanak a bacilusok vagy vírusok. Egy nagyon összekavart rend kijavítása van itt folyamatban.

Inkább annak kell örülnünk, hogy erre lehetőséget kaptunk. Ezért ez a kegyelem rendje. A kárhozattól kiszabadulás még tisztulatlan fokozatai. Meglepő, hogy az áteredő bünt mi Ádámtól származónak tanuljuk, amely örökség által száll át apáról fiúra, holott a Szentírás tele van ezzel ellentétes nyilatkozatokkal. Pl.:

II Móz 32,33: „És mondó az Úr Mózesnek: Aki vétkezett ellenem, azt törlöm ki az én könyvemből.”

V. Móz 24,16: „Meg ne ölettessenek az Atyák a fiakért, se a fiak meg ne ölettessenek az Atyákért. Ki-ki az ő bűnéért haljon meg.”

Jer 31,29-30: „Ama napokban nem mondják többé: az atyák ették meg az egrest és a fiak foga vásott el bele. Sőt inkább ki-ki a maga gonoszságáért hal meg. Minden embernek, aki megeszi az egrest tulajdon foga vásik el bele.”

Ezek 18,2: „Íme, minden lélek az enyém, úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke az enyém. Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia.”

Ha reinkarnáció nélkül értelmezzük az eredeti bünt, látjuk, az a Szentírással is ellenkezik, az Istent is beárnyékolja. Az ösbűnt tehát hogyan kell értelmezni?

Jel 12,8: „És nem bírtak ellenállni, nem maradt helyük az égben, és ledobták a nagy sárkányt, az ősi kígyót, akit ördögnek és sátánnak hívnak, aki tévútra vezet az egész lakott földkerekséget és vele együtt ledobták a földre az angyalait is.”

Tehát a Földön kik inkarnálódnak? A bukott angyalok. Ez tehát a földet benépesítő emberiségre vonatkozik. Az I Jn 3,8 szerint: „Aki a bünt cselekszi, az ördögtől van, mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik...”

Nem Ádámtól száll ránk mások bűne, hanem mi, a menny boldog angyalai voltunk, onnan buktunk le önfejű törvénytelenységünkbe. Mi vagyunk az elveszett századik juh, a tékozló fiú. Egykorúak vagyunk az angyalokkal, otthon maradt bátyánkkal. Az újabb és újabb reinkarnációkkal Isten lehetővé teszi, hogy a magunk elkövetett bűneit lassanként lefejtjük magunkról, s így nem kell Istent azzal vádolnunk, hogy mások bűneinek terhét rakja ránk.

24.1.28 A reinkarnáció az örök kárhozatot, azaz Isten szeretetének felfüggesztését tagadja

Ha a reinkarnáció a bukottak visszakapaszkodási lehetősége, akkor ez felmenti Istent az örök kárhozattól létesítésétől, vagyis szeretete felfüggesztésének vádjától.

E pont is kiemeli, hogy a reinkarnáció ténye nem esetlegesség. Nem szimpátia vagy divat kérdése. Hiszen hány ember veszítette el hitét az örök kárhozattól egyházi tanítása miatt. Mintha talán Isten lemondott volna azokról, akik ezért vagy azért elfordultak tőle. Ráadásul relatív teremtményeit, akik rész-látásuk torzítása miatt vétkeztek, olyan büntetéssel sújtotta volna, ami csak annak járna ki, aki mindent egészbe lát. De hiszen ez egyedül az Abszolútum. Csak neki járna ki valami örökké-tartóan.

Az is kikezdhetette hitünket a téves egyházi tanítás nyomán, hogy olyannak tüntették fel Istent, mintha szeretete csak időleges lenne. Ellentétben Jézus tanításával, aki szerint az Atya napját fölkelte jókra és gonoszokra egyaránt, az egyház tanítása a kárhozottakat véglegesen kizárta Isten szeretetéből. Mintha bizony Isten alaptendenciájában változó lenne!!! Eme a téren a reinkarnáció ténye menti meg az „Isten becsületét”. Hiszen

szeretetében soha nem változik. Ő senkit ki nem zár abból. Sőt, akik rövidlátó oktalanságukban magukat kizárták a szeretet befogadásából, azok megszabadításán is buzgólkodik. Éppen azért rendezte át a káoszt kozmosszá és helyezi be a tisztulásra szoruló bukott szellemeket, vagyis minket az embertestbe, hogy sorozatos életviteleink különböző tapasztalatai során módunk legyen bukásunk rontásait helyreigazítanunk, szétroncsolt személyiségünket újra felépítenünk. Igenis, ez a következetesen lüktető isteni szeretet valósulása! Véget nem érő megmentési akció. A kegyelem rendje. Lehetőség felkínálása az oktalan döntések kijavítására. Természetesen ez már a bukottak által előállított sűrű anyag korlátai között történik. Már csak azért is, mert az egyensúlytvesztett létből származó anyagot is vissza kell szellemiesíteni. Azért kell anyagban inkarnálódunk, hogy ezalatt egyre több anyag fölé emelkedő működést sajátítsunk el, s ennek nyomán az anyag egyre feleslegesebbé váljon számunkra. Jobban igényeljük a szellemi tevékenységeket, mint az anyagiakat. Vágyaink célja és súlypontja egyre szellemibb legyen.

Aki anyagba-zártsága ellenére is Isten után vágyódik, annak számára egyre fontosabb lesz az Isten, és egyre feleslegesebb, egyre akadályozóbb a földi anyag. Alapvetően ez a mélyről feltörő és egyre intenzívebben nyilvánuló vágy szublimálja, alakítja vissza a sűrű anyagot szellemi energiákká.

Atyánk nemhogy eltaszítaná magától a bukottakat, még kevésbé véglegesen, hanem inkább visszahívogatja az inkarnációk során egyre erősödő szellemi hallásuk segítségével.

24.1.29 A szellemek szolidaritásának, és az Isten Országa felé kapaszkodás egyetemessége

A reinkarnációk Kozmosz-méretű bonyolítása rengeteg szellemnek ad segítő-szolgáló feladatot. Ez is bizonyítja a szellemek szolidaritását, tehát az Isten Országa felé kapaszkodás egyetemességét.

Bizony, nagyon sok munkát ad ennek a visszakapaszkodásnak a megszervezése. Ha a túlvilág szellem-lakhelyeit az el nem bukottak vagy a már megtisztult visszakapaszkodottak legalacsonyabb fokától nézzük, az innen felőlünk nézve a negyedik szellembirodalmi tartomány. Ez a megvilágosodottak helye, akik védő-szellemi szerepet játszanak a testben élők megsegítésére. Az ötödik birodalom a nirvána, a földi vágyaktól mentesek helye. Ez a mesterek birodalma. A hatodik a messiásoké, a hetedik az univerzumokat teremtő szellemeké. Ezek jelentős része a testben inkarnálódott, tisztuló szellemek eligazodását segítik. Pl. a karma Urainak át kell látni egyéni, családi, társadalmi, nemzeti népfaji, bolygói, kozmoszbeli összefüggéseket, hogy az ezek ellen bármiként vétők káros hatásai kiigazíthatók legyenek.

Óriási szellemapparátus foglalkozik a testben élők tervszerű megtisztulásával. Mindenkinek van védőszelleme, mestere, messiása, teremtője, atyja. Itt mindenki segít mindenkit. A bűnösök megmentése olyan mindenkit átölelő feladat, amely valóban az Isten Országa alaptendenciája. Addig senki nem lehet boldog, akár a legfelsőbb szférában sem, amíg egyetlen lélek is megmentésre szorul. Minél tovább tart a mi bűnözésünk, annál tovább késleltetjük az Isten Országa teljességének megvalósulását, és annál több nehéz terhet akasztunk a fölöttünk lévő szellemek nyakába. Az Isten Országa a teljesség. Ahová már minden elkóborolt lélek hazatalált. Az egy akol, az egy nyáj. Ahol már Lucifer is újra testvér. Ahol már nem hadakozik, hanem ölelkezik Mihállyal.

24.1.30 A reinkarnáció elvi hirdetői az első hat évszázadban

Az első hat évszázad egyházatyái között többen is a reinkarnáció elvi hirdetői, illetve vallói voltak. Leginkább Alexandriai Kelen és Origenész.

Ahogy már Jézus ideje előtt is, és utána is Alexandria a világ kultúráinak szellemi találkozóhelye volt, úgy ebből következett, hogy ott nőttek fel a legnyitottabb, tehát legkevésbé dogmák által behatárolt szellemek. Akik egyiptomi, görög, szír, kopt, latin és szanszkrit nyelven tájékozódhattak, azokat nem lehetett egyoldalúan értelmezett és a

hatalom irányába eltorzított Szentírás szövegekkel bezárni. Azok még magukba szívhatták az egyetemes emberiség gondolkodását. Tibettől egészen Peruig. Ne feledjük, hogy a Peruban a közelmúltban kiásott 2600 éves kéziratot arám nyelven !/ írták.

Azok az ókori hittudósok, akik hittek a reinkarnációban: Szent Jusztínusz /+165/, Alexandriai Kelemen /+215/, Origenész /+254/, Nyssay Szent Gergely /+394/, Szent Jeromos /+419/, Ruffínusz /+410/, Szent Ágoston /+430/.

Egy idézet Origenésztől: „Aki tudni akarja, miért hallgat az emberi lélek egyszer a jóra, máskor a gonoszra, keresse az okot egy olyan életben, amely megelőzi ezt a mostanit. - Az életek egymásutánjában mindannyian a tökéletesség felé haladunk. - Sorsunk, hogy egyre újabb és egyre jobb életet éljünk, legyen az a Földön vagy más világokban. Az újjászületés végén odaadásunk Istennek valamennyi szennyből megtisztít bennünket.”

Szent Hiláriusz, Tertian, Philo és Nemesiusz szintén a reinkarnációt képviselték.

A középkori teológusok közül Szent Bonaventúrát idézem /+1274/:

„Az a véleményem, hogy jelentős lépést tennék előre, ha nyilvánosan hirdethetnénk az újjászületés tanait, mégpedig a Földön és más világokban, mert ezzel sok olyan kérdést megoldhatnánk, amelyek ma homályos ködként borítják be a szellemet és az elmét.”

Minél jobban távolodunk az ókori kultúrák egymásra-hatásától, az egyház annál inkább megfosztotta tagjait - a teológusokat is -, hogy beletekintsenek kereszténységen kívüli forrásokba.

Századunkban egyre több lelet kerül napvilágra. Kettőből idézek. Találhatók a British múzeum archívumában:

A Nag-Hammadiban talált kopt szövegű leletek közül részlet a Pistis Sophia-ból:

„Azon fáradozzatok, hogy befogadjátok a Fény titkait, és bejussatok a Fény birodalmába. Ne halasszátok ezt el napról-napra, vagy életről-életre abban a hitben, hogy később is hozzájuthattok a titokhoz akkor, ha soha többé nem tértek vissza már más létformában a világra.”

Qumrámi iratok: 94,2-4:

„Amiképpen minden teremtmény a láthatatlanból érkezik erre a világra, azonképpen a láthatatlanba tér vissza, és így jönnek újra és újra el, amíg csak meg nem tisztulnak... Az a test, amit a sírba fektettek vagy elégettek, nem az a test, amivé lesz majd, mert akik visszajönnek, más testet kapnak majd, de az is az övék lesz, és amit az egyik életükben vetettek, azt aratják le majd a következőben, mert nagyobb lesz az ő örömük az eljövendő életükben. Boldogok, akik az igaz utat járták ebben az életben, mert ők megkapják az élet koronáját.”

ZÁRSZÓ

Amikor az Isten az embert szólítja, ez a szólítás az egész emberhez szól. A megszólítás a személyiség gyökerében hangzik el. Válaszunk is – természetéből adódóan - csak a személyiség gyökeréből kiinduló, teljes személyiségünket aktivizáló, és a totális Isten-megközelítést megcélzó lehet.

Mivel mindannyian egy isteni áramkör részei vagyunk, így nemcsak az Istennel való kapcsolatunkra, de az embertársainkkal való kapcsolatra is érvényes, hogy a valódi találkozás egyetlen lehetséges módja a totális találkozás.